

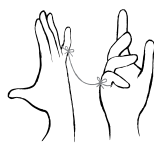
折花不为翁

ชาตินี้
ไม่ขอเป็น
โจน!

ฉางโถว ลั่วยวี่วี่ 长沟落月 เทียน
ลู่ตึ้งฮวา เปา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

มากกว่ารักภูมิใจนำเสนออีกหนึ่งผลงานของนักเขียนดัง 'ฉางโกวลัวเหวีย' ค่ะ โดยครั้งนี้จะเป็นเรื่องราวของ 'เจียนเหียน' ซึ่งเป็นวิญญาณจากยุคปัจจุบันที่ย้อนไปอยู่ในร่างทารก ความคิดความอ่านหลาย ๆ อย่างจึงไม่ค่อยตามผู้คนในยุคนี้ค่ะ

จะว่าไป ลองคิดกันเล่นๆ หากเป็นคนที่ได้ทะลุไปอยู่ในร่างบุตรสาวตระกูลพ่อค้าธรรมดา ต้องถูกเลี้ยงดูมาอย่าง 'ม้าผอมแห่งหยางโจว' เล่าเรียนศาสตร์ศิลป์ทุกอย่าง ไม่อาจกินอาหารได้ตามใจปาก รูปร่างต้องผอมบางอรชรอ่อนแออยู่เสมอ วันหนึ่งวันใดอาจถูกขายให้กับขุนนางแก่ครวพ้อ ดีหน่อยอาจได้แต่งเป็นอนุของขุนนางชั้นสูง คนสมัยใหม่ที่อยู่ในจุดนั้นต้องทำอะไร

ก็เหมือนเจียนเหียนที่มีมารดาคอยบงการ กระเกณฑ์ให้ชีวิตนางเดินไปบนเส้นทางนั้น สำหรับเจียนเหียนแล้วนี่ไม่ใช่ทางที่นางต้องการเลยคะ นางจึงเก็บหอมรอมริบ เตรียมทางหนีจากชะตากรรมพวกนั้นเสียแต่เนิ่นๆ ทว่าในช่วงเวลาที่ครอบครัวนางย้ายไปอยู่ในจวนสกุลสวี่ที่เป็นญาติกันนั้น นางยอมไม่เฝ้าฝันว่าตนเองจะไปต้องตาใครบางคนในสกุลสวี่เข้า...

ชีวิตเจียนเหียนในจวนสกุลสวี่จะวุ่นวายเพียงใด นางจะหนีรอดจากวังวนการเป็นอนุของผู้อื่นได้หรือไม่ และบุรุษสกุลสวี่ผู้นั้นจะรักคืบหัวใจนางอย่างไรบ้าง เชิญท่านนักอ่านร่วมติดตามภายในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เจียนเหียนยังคงจดจำคำพูดที่ฉินซือเอ๋ยเมื่อเย็นวันนั้นได้อย่างชัดเจนทุกถ้อยคำ นางไม่อยากจะไปวนเวียนอยู่ใกล้ๆ สวีจิ้งเซวียนอย่างหน้าด้านให้คนจำนวนนับไม่ถ้วนหัวเราะเยาะนางลับหลัง แต่ที่จริงนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่นางถือสาที่สุด นางไม่ได้กลัวคนอื่นหัวเราะเยาะนาง แล้วก็ไม่สนใจว่าคนอื่นจะมองนางอย่างไรด้วย คำว่าชื่อเสียงสำหรับนางก็เป็นแค่คำคำหนึ่งเท่านั้น นางไม่ใส่ใจแม้แต่บ่อย

ที่สำคัญคือคนอย่างสวีจิ้งเซวียนผู้นั้น ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใดก็เป็นบุรุษที่เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและความสามารถ จากฐานะของเขา วันหน้าภรรยาของเขาจะต้องเป็นหญิงสาวสูงศักดิ์อย่างแน่นอน ข้าเองก็ย่อมมีมาก นางจะยังไปเข้าร่วมความวุ่นวายพวกนั้นเพื่ออันใดกัน ด้วยฐานะของนางในตอนนี้อย่อมไม่มีทางได้เป็นภรรยาเอกแน่ๆ หากให้นางเป็นอนุ...

เจียนเหียนหัวเราะแผ่วเบา นางไม่มีวันไปเป็นอนุของใคร ถึงขั้นว่านางไม่คิดจะแต่งงานกับใครด้วยซ้ำ

•

แนะนำตัวละคร

* เจียนเหยียน

บุตรสาวตระกูลพ่อค้าวิชาญมาจากต่างยุคสมัย ถูกเลี้ยงดูมาเช่น 'ม้าจอมแห่งหยางโจว' เป็นคนฉลาดทันคน

* สวีจิ้งเซวียน

คุณชายใหญ่สกุลสวี สอบผ่านเป็นจ้าวหยวน ตั้งแต่อายุน้อย มีนิสัยสุขุมนิ่งขรึม เจ้าเล่ห์มากแผนการ กับสิ่งที่ปรารถนาเขาก็จะหาทางให้ได้ครอบครอง

* สวีเมี่ยวจิ้น

คุณหนูสี่สกุลสวี น้องสาวแท้ๆ ของสวีจิ้งเซวียน ไม่ชอบคนประจบเอาใจเพื่อหวังผล เป็นคนพูดน้อย

* สวีเมี่ยวหนิง

คุณหนูสามสกุลสวี ลูกพี่ลูกน้องของเจียนเหยียน มีนิสัยดื้อรั้น

* อู๋จิ้งเซวียน

หลานสูหยินผู้เฒ่าสกุลสวี วางตัวสูงส่ง ชอบสวีจิ้งเซวียน

* เจียนสูหยิน

สูหยินสกุลเจียนรับเจียนเหยียนมาเลี้ยงสวมรอย แทนบุตรสาวที่ตายไป ทำอะไรมักหวังผล

บทนำ

เมื่อหนึ่งพันปีก่อนจ้าวเหวินจวิน* เคยกล่าวไว้ว่า 'เพียงขอได้พบใครสักคน ครองคู่กันไปจนผมหงอกขาว' พันเจ็ดต้า** เคยเอ่ยว่า 'ปรารถนาให้ข้าเป็นดาวทานเป็นเดือน สองสว่างเคียงคู่กันไปในทุกราตรี' หยวนเจิน*** เคยพูดว่า 'เมื่อเคยไปเยือนมหาสมุทร นทีใดก็ไม่อาจเทียบ นอกจากเมฆสีรุ้งเหนือภูเขาอูซาน เมฆแห่งอื่นล้วนเผือดสีสิ้น' อวี๋เสวียนจี**** เคยกล่าวว่า

* จ้าวเหวินจวิน (ค.ศ. 121-175) ได้รับการยกย่องเป็นหนึ่งในสี่สตรีผู้มีความสามารถของจีนในยุคโบราณ โดยอีกสามคน ได้แก่ ไซเหวินจี หลี่ชิงเจ้า และซางกวนหวานเออร์ จ้าวเหวินจวินเป็นสตรีผู้มีอุปนิสัยงาม ชำนาญทำนองสังคีต บรรเลงพิณ บทกวีวรรค 'เพียงขอได้พบใครสักคน ครองคู่กันไปจนผมหงอกขาว' มาจากบท 'ลำนามขาว' ที่มีชื่อเสียงมาจนถึงปัจจุบัน

** พันเจ็ดต้า (ค.ศ. 1126-1193) ขุนนางและนักปราชญ์ผู้มีชื่อเสียงในยุคซ่ง โดยเฉพาะในด้านบทกวี ซึ่งวรรค 'ปรารถนาให้ข้าเป็นดาวทานเป็นเดือน สองสว่างเคียงคู่กันไปในทุกราตรี' มาจากบท 'รดน้ำสังข์ไกล' มีความหมายเชิงแสดงความคิดถึงต่อคนรักที่อยู่ห่างไกลกัน

*** หยวนเจิน (ค.ศ. 779-838) นักกวียุคถังผู้มีชื่อเสียงมาตั้งแต่อาลัยยังน้อย วรรค 'เมื่อเคยไปเยือนมหาสมุทร นทีใดก็ไม่อาจเทียบ นอกจากเมฆสีรุ้งเหนือภูเขาอูซาน เมฆแห่งอื่นล้วนเผือดสีสิ้น' มาจากบท 'หลี่ซือโอ้' ซึ่งขนานหลังมักมาเปรียบถึงความรักที่ซื่อสัตย์รักมั่นต่อคนคนเดียว

**** อวี๋เสวียนจี (ค.ศ. 860-874) นักกวีหญิงยุคลายราชวงศ์ถัง เป็นหนึ่งในสี่นักกวีผู้มีความสามารถแห่งยุคถึง โดยอีกสามคน ได้แก่ หลี่เหยเตา และหลิวไซซุน วรรค 'หาสิ่งที่ไม่อาจประเมินค่า ยิ่งง่ายกว่าหาบุรุษผู้มีรักมั่น' มาจากบท 'แด่บุตรสาวเพื่อนบ้าน' เป็นกวีที่ถ่ายทอดความรักที่ไม่สมหวังของตัวเอง

'หาสิ่งของที่ไม่อาจประเมินค่า ยังง่ายกว่าหาบุญผู้รักมัน' หยวนเฮ่าเจิน* เคยกล่าวไว้ว่า 'ถามโลกห้ความรักคือสิ่งใด ไม่ว่าเป็นตายก็ขออยู่เคียงคู่กัน'

บางครั้งเจียนเหยียนก็เคยคิดเช่นกันว่าบนโลกใบนี้จะมีความรักที่ทำให้คนใจเต้นรัวอยู่จริงหรือ แต่ว่าในฐานะคนที่ข้ามมิติมาจากโลกยุคหลังอย่างนางนั้นไม่เชื่อ

นางเคยมีบิดามารดาที่รักนางดุจสมบัติล้ำค่า พี่ชายที่รักและปกป้องนาง นางเคยมีชีวิตรอยู่ที่นี่เมืองหลวงในยุคซึ่งสังคมเปิดกว้างและเจริญรุ่งเรือง นางเคยเรียนหนังสือ เติบโตขึ้นมา มีคนที่ตนเองแอบรักอย่างมีความสุข นางเคยรับความคิดที่ทันสมัยที่สุดบนโลกใบนี้ เคยเหยียบย่างไปทั่วโลก มองโลกในแง่ดี แต่อยู่มาวันหนึ่งนางก็ข้ามมิติมายังยุคโบราณที่ไม่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์

หญิงสาวที่นี้จะต้องรักษาลักษณะเชื่อฟังสี่คุณธรรม** จะต้องชำนาญด้านพิน หมากล้อม คัดอักษร วาดภาพ และงานเย็บปักถักร้อย ประตุใหญ่ไม่ออก ประตุเล็กไม่ข้าม*** การแต่งงานจะต้องเชื่อฟังคำสั่งของบิดามารดา ทำตามคำพูดของแม่สื่อแม่ชัก สรุปกี้คือเมื่อก่อนนางประหนึ่งนกที่โฉบอย่างอิสระเสรีบนผืนนภากว้างใหญ่ ทว่าตอนนี้มีกรงขังกักตัวนางไว้เสียแล้ว ทำให้นางต้องอยู่แต่ในสวนลึกของจวน เวลากลางวันได้แต่ยืนจับกรอบประตุเฝ้านามองผืนฟ้าอันห่างไกลและเมฆสีขาวที่

* หยวนเฮ่าเจิน (ค.ศ. 1190-1257) นักปราชญ์และนักประวัติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงในยุคปลายราชวงศ์จินถึงช่วงที่ชาวมองโกลปกครองจีน วรรค 'ถามโลกห้ความรักคือสิ่งใด ไม่ว่าเป็นตายก็ขออยู่เคียงคู่กัน' มาจากบท 'โมอวีเออร์' เป็นประโยคที่มีการถามตอบในตัวเอง โดยผู้ประพันธ์เชื่อว่ารักลึกซึ้งคือรักที่ยากอยู่เคียงคู่กัน ไม่ว่าจะป็นหรือตาย

** สามเชื่อฟัง คืออยู่บ้านเชื่อฟังบิดา ออกเรือนเชื่อฟังสามี สั้นสามมีเชื่อฟังบุตร สี่คุณธรรม คือศีลธรรม ปิยวาจา อรรถจริยา และมีมีงานบ้านงานเรือน

*** ประตุใหญ่ไม่ออก ประตุเล็กไม่ข้าม เป็นสำนวน หมายถึงธรรมเนียมของหญิงสาวสมัยโบราณที่ไม่ออกไปเตร็ดเตร่นอกบ้านและไม่ได้รับแขกเข้ามาถึงเรือน

เคลื่อนคล้อยผ่าน เวลากลางคืนอยู่กับแสงตะเกียงดวงเล็กดูจเมลิ็ดถั่ว
นั่งฟังเสียงหยาดฝนตกกระทบลงบนใบกล้วยอยู่บนตั่งไม้ข้างบานหน้าต่าง
ตอนเที่ยงคืนพลีกร่างกระสับกระส่าย นึกคะนึ่งหาอดีตมากมายเมื่อ
ภาพชาติก่อน

ทุกอย่างประจักษ์ภาพฝันและภาพลงตา นางเคว้งคว้างสับสนจน
ไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรดี ได้แต่คิดว่าตนเองควรจะยอมแพ้ต่อสถานการณ์
ในปัจจุบัน ยอมรับพันธนาการทุกอย่างที่ยัดเยียดให้นางเป็นเช่นหญิงสาว
ทุกคนในยุคสมัยนี้ หรือว่าควรยืนหยัดต่อความคิดเดิม พยายามต่อสู้เพื่อ
อิสรภาพของตนเอง

คำตอบนั้นเห็นได้อย่างชัดเจน...หากไร้ซึ่งอิสรภาพมิสู้ตายเสียดีกว่า
ท้ายที่สุดนางก็ไม่เต็มใจจะยอมแพ้อยู่ดี ดังนั้นจึงพยายามต่อสู้เพื่อฝันฟ้า
อันกว้างใหญ่ ใฝ่หาชีวิตอิสระเสรี ส่วนเรื่องความรักนั้น...นางคิดว่าใน
ยุคสมัยที่บุรุษคิดว่าการมีสามภรรยาถือเป็นเรื่องปกติถึงกระดุกเช่นนี้
นางจะไปตามหาบุรุษที่ตลอดชีวิตเต็มใจมีนางเพียงผู้เดียวได้อย่างไร
อย่างไรนางก็ไม่อยากครอบครองบุรุษร่วมกับหญิงสาวคนอื่น ดังนั้นนาง
ยอมไม่มีความรักเสียเลยดีกว่า

จนกระทั่งนางได้พบกับสวีจ้งเซวียน...

7

ช่วงปลายฤดูหนาวต้นฤดูใบไม้ผลิประเดี๋ยวอุ่นประเดี๋ยวหนาว
สะใภ้ห้าจี๊ซื่อ* แม่ฝ่ายของจวนสกุลสวีแห่งทงโจวกำลังยืนอยู่ด้านหน้า
ประตูขุยฮวา** รอด้อนรับพี่สาวกับหลานชายหลานสาวของนางซึ่ง
เดินทางมาไกลจากหลงโจว

ประมาณช่วงเที่ยงวัน ในที่สุดก็มีสาวใช้วิ่งเข้ามารายงานว่าพี่สาว
กับหลานๆ นางมาถึงแล้ว

จี๊ซื่อได้ยืนดั่งนั้นกิริบเดินอ้อมกำแพงบังตาออกไปต้อนรับทันที
สองพี่น้องไม่ได้พบหน้ากันมายี่สิบกว่าปี ยามนี้ทันทีที่ได้พบหน้าก็
จับมือกันแน่น ยังไม่ทันจะพูดอะไรก็ล้วนมีน้ำตาคลอหน่วย ทั้งสองคน

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าซื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

** ประตูขุยฮวา คือประตูส่วนในของเรือนชาวจีนในสมัยโบราณ ถือเป็นประตูที่พิธีถือน้ำประเคนของ
เรือนสี่ประดาน เป็นประตูเพียงหนึ่งเดียวที่ใช้แบ่งระหว่างเรือนส่วนในกับส่วนนอก (ด้านหน้า)

ต่างได้สาวใช้กับหมัวมัว* ของตนเองช่วยกันปลอบ จึงพากันหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตาที่ปลายหางตา หันไปเอ่ยคำพูดแสดงความคิดถึงอื่นๆ แทน

หลังจากนั้นจี้อี้ก็มองดูเด็กหนุ่มเด็กสาวที่ยืนอยู่ด้านหลังเจียนฮูหยิน ก่อนยิ้มถาม "นี่คือซิงเกอเอ๋อร์กับเหยียนเจียเอ๋อร์** ใช่หรือไม่ ไต่กันเพียงนี้แล้ว"

เจียนฮูหยินมีบุตรชายบุตรสาวอย่างละคน บุตรคนโตเจียนซิงปี้ อายุสิบแปด เกิดมามีใบหน้ากลม แม้แต่ดวงตาสองชั้นกับจมูกก็กลมมน เช่นเดียวกัน หน้าตาดูธรรมดาสามัญ แต่บุตรสาวของนาง เจียนเหยียน แม้ปีนี้จะเพิ่งอายุสิบสาม ทว่ากลับมีผิวขาวเสียยิ่งกว่าหิมะ รูปร่างงดงาม จี้อี้ก็นึกทอดถอนใจจะคนขึ้นชมอยู่ในใจ

เจียนซิงกับเจียนเหยียนรีบก้าวขึ้นหน้ามาคารวะจี้อี้พร้อมเปล่งเสียงเรียกพร้อมกันว่า "ท่านน้ำ"

จี้อี้ประคองทั้งสองคนขึ้นมาพร้อมกัน นางมองเจียนซิงสลับกับเจียนเหยียน ก่อนยิ้มเอ่ยกับเจียนฮูหยิน "ดูดีกันทั้งคู่ราวกุมารทอง กุมารียก*** เชียว ข้าไม่รู้ว่าควรจะเอ่ยชมอย่างไรแล้ว!" ด้านข้างมีสาวใช้ยื่นกล่องผ้าสองใบมารออยู่แล้ว จี้อี้จึงรับมายื่นส่งให้เจียนซิงกับเจียนเหยียน "เด็กดีนี้เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากน้ำ พวกเจ้ารับไปเล่นกันเถอะ"

เจียนซิงกับเจียนเหยียนต่างเอ่ยขอบคุณพร้อมยื่นมือออกไปรับกล่องผ้ามา

* หมัวมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่เฒ่า ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้ อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังหลวงด้วย

** เกอเอ๋อร์แปลว่าพี่ชาย เจียเอ๋อร์แปลว่าพี่สาว โดยชาวจีนมักใช้ต่อท้ายชื่อเด็กชายและเด็กหญิงเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

*** กุมารทอง กุมารียก คือคู่กุมารเทพชายหญิงซึ่งเป็นบริวารรับใช้เทพเจ้าของจีน

ในตอนนี้อ๊ตก็หันไปจับมือของเจียนฮูหยิน จากนั้นนำพวกเขาเดินไปยังเรือนเหอเซียง สถานที่พักของตนเอง

รอนทุกคนนั่งลงเรียบร้อย จื่อจื่อจึงให้สาวใช้ยกชาและกล่องขนมเข้ามาวาง จากนั้นสั่งต่อว่า "รีบไปเรียกอันเกอเอ๋อร์กับหนิงเจี๋ยเอ๋อร์มาเร็วเข้า"

สาวใช้ขานรับแล้วออกไป ทางด้านนี้จื่อจื่อกับเจียนฮูหยินนั่งแยกกันอยู่สองฝั่งของตั่งหลัวฮั่น* โดยมีโต๊ะไม้ฮวาลี** ตัวเล็กคั่นกลาง กำลังพูดคุยถึงเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีนี้ เมื่อคุยไปถึงประเด็นที่อ่อนไหว ทั้งสองคนก็ต่างร้องให้ออกมา

ช่วงเวลานั้นเจียนเหยียนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้เหมยกุย*** ตัวที่สองทางซ้ายมือก็ยกถ้วยชาขึ้นมาเปิดฝาดอกจิบน้ำชาพลางแอบมองสำรวจจื่อจื่อไปหนึ่งหน...อีกฝ่ายสวมเสื้อตัวยาวสีเขียวอ่อนกึ่งใหม่กึ่งเก่ากับกระโปรงจีบรอบสีฟ้าขาว คลุมทับด้วยเสื้อตัวนอกสีชมพูหวาน แม้สีจะอ่อนแต่กลับดูอ่อนโยนสง่างามอย่างมาก จากนั้นมองไปทางเจียนฮูหยินที่นั่งอยู่ด้านข้างอีกครา...ทางนี้สวมเสื้อตัวยาวคอปกสีเงินปักลายดอกเบญจมาศดอกใหญ่กับกระโปรงทรงหน้าม้า**** สีน้ำเงินเข้มอมม่วง ดูงามสง่าใสสะอาด แต่ถึงอย่างไรก็ยังถูกจื่อจื่อข่มลงไปอยู่ดี

เจียนเหยียนขยับปิดฝาด้วยชาในมือลงเบาๆ ในใจคิดว่า *แม้ทั้งสองคน*

* ตั่งหลัวฮั่น เป็นเครื่องเรือนสมัยโบราณของจีน ใช้สำหรับนั่งรับแขกหรือนอนเล่น ลักษณะคล้ายตั่งขนาดใหญ่ แต่ไม่ใช่เบาะนอนในท้องนอน

** ไม้ฮวาลี หมายถึงไม้พะยูงหอม

*** เก้าอี้เหมยกุย เป็นเก้าอี้แบบมีพนักพิงและที่เท้าแขน ขนาดค่อนข้างเล็ก ใช้ไม้ท่อนเรียบเสกมาประกอบอย่างประณีต สวยงาม ตรงพนักพิงมักแกะสลักเป็นลวดลายต่างๆ หรืออาจปล่อยตรงกลางหลังโล่งเป็นแค่โครงพนักพิง

**** กระโปรงทรงหน้าม้า เป็นเครื่องแต่งกายประเภทหนึ่งของชาวฮั่น ด้านหน้าเป็นผืนกระโปรงสี่เหลี่ยมซ้อนกันสองชั้น ด้านข้างติดลิ้นตรงกลางเป็นส่วนที่ผืนกระโปรงทับซ้อนกันพอดี ลักษณะคล้าย 'หน้าม้า' ซึ่งหมายถึงกำแพงเมืองที่ยาวหนาของข้างของป้อมปราการ จึงได้ชื่อดังกล่าว

ตรงหน้าจะเป็นพี่น้องกัน แต่รูปโฉมกลับไม่เหมือนกันสักนิด ขณะที่จี้ซื่อคืบอบบางอ่อนหวาน มารดาในนามของข้าผู้นี้กลับมีสีหน้าที่ดูเข้มงวด ใจร้าย ไม่น่าคบหาด้วยง่าย ขณะที่คิดเขียนเขียนก็รับฟังบทสนทนา ระหว่างจี้ซื่อกับเจียนฮูหยินไปด้วย

หลังฟังพวนางสนทนากันไปสักพักเจียนเขียนถึงได้รู้ว่าที่แท้ในปีนั้นจี้ซื่อก็แต่งให้กับนายท่านห้าสกุลสวี แต่นายท่านห้าสกุลสวีผู้นี้จากไปเร็ว เหลือทิ้งไว้เพียงบุตรชายบุตรสาวฝาแฝดคู่หนึ่งที่ป็นอายุครบสิบปีพอดี

ขณะที่เจียนเขียนกำลังตั้งใจฟังก็เห็นม่านประตูเล็กขึ้น ภายในห้องสว่างขึ้นมาพร้อมได้ยินเสียงสาวใช้เอ่ย "ฮูหยิน คุณพบกับคุณชายมาถึงแล้ว เจ้าคะ"

เจียนเขียนหันมองไปทางประตู นางเห็นเด็กหญิงกับเด็กชายเดินตามกันเข้ามาโดยมีสาวใช้กับบ่าวหญิงอาวุโสจำนวนหนึ่งตามหลังมา ประหนึ่งดาวล้อมเดือน

คาดว่าเด็กทั้งสองคนนี้ก็คือนุตรชายกับบุตรสาวของจี้ซื่อ สวีเมี่ยวหนึ่งกับสวีจิ่งอันนั่นเอง

สวีเมี่ยวหนึ่งหน้าตาน่ารักอ่อนหวาน หลังเข้ามาก็ใช้ดวงตากลมโตมองสำรวจเจียนฮูหยิน เจียนซิง กับเจียนเขียนไม่หยุด ไม่มีท่าทีขลาดกลัวสักนิดเดียว ขณะที่สวีจิ่งอันดูเป็นผู้ใหญ่กว่ามาก หลังเดินเข้ามาสายตาก็ไม่วอกแวกไปที่ใด เกรงครัดตามขนบธรรมเนียม

จี้ซื่อชักมือเรียกให้สวีเมี่ยวหนึ่งกับสวีจิ่งอันเดินมาตรงหน้า ก่อนชี้ไปทางเจียนฮูหยินแล้วบอกให้พวกเขาเรียกนางว่า 'ท่านป้า'

สวีเมี่ยวหนึ่งจึงย่อกายลงพร้อมเอ่ยเรียกเสียงโล่ว "ท่านป้า"

ส่วนสวี่จ้งอันก็ประสานมือ เอ่ยออกมาช้าๆ ว่า "ท่านป้า"

เจียนฮูหยินรีบบอกให้เส้นมามา* คนสนิทของตนเองนำของขวัญแรกพบหน้าออกมามอบให้สวี่เมี่ยวหนิงกับสวี่จ้งอัน ขณะเดียวกันก็เอ่ยอย่างใจดี "เด็กดี ป้าอยู่ไกล ตอนที่พวกเจ้าเกิดมาป้าไม่สามารถมาดูพวกเจ้าได้ นี่เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ของป้า รีบรับไปเถอะ"

สวี่จ้งอันกับสวี่เมี่ยวหนิงเอ่ยขอบคุณเจียนฮูหยินพร้อมยื่นมือออกไปรับมา

จากนั้นเจี๊ซื่อก็ยิ้มเอ่ยกับพวกเขาว่า "ยังไม่รีบไปทักทายพี่ชายพี่สาวพวกเจ้าอีกหรือ"

เจียนซิงกับเจียนเหยียนเองก็แยกกันมอบของขวัญแรกพบหน้าให้เช่นกัน สวี่จ้งอันและสวี่เมี่ยวหนิงต่างได้ถุงพอกที่ใส่ทองแท่งเอาไว้สองแท่ง

สกุลสวี่แห่งนี้พูดไปก็นับเป็นตระกูลบัณฑิต ทุกวันนี้ยังมีรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายกรมพิธีการอยู่ด้วยผู้หนึ่ง นับได้ว่าเป็นตระกูลชั้นสูง แต่คนที่เจียนฮูหยินแต่งงานด้วยกลับเป็นแค่พ่อค้าผู้หนึ่งเท่านั้น ตอนที่สามีนางตายไปแล้ว นางพาบุตรชายบุตรสาวมาพึ่งพาอาศัยน้องสาวตนเอง ผากตัวพักอยู่ที่จวนสกุลสวี่ในแต่ละวันอาจต้องดูแลจัดการบ่าวรับใช้บ้างอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพื่อไม่ให้คนสกุลสวี่พูดกันว่าครอบครัวนางตระหนี่ จนพากันมาดูถูกพวกนาง ดังนั้นตอนออกเดินทางมาจากบ้านเจียนฮูหยินจึงมอบถุงใส่ทองแท่งกับถุงใส่เศษเงินอย่างละหนึ่งใบให้เจียนซิงกับเจียนเหยียนโดยเฉพาะ ทั้งยังกำชับพวกเขาว่าถ้าต้องควักเงินก็ต้องควักอย่าให้ผู้อื่นดูถูกพวกเขาได้เป็นอันขาด

ในตอนนั้นเจียนเหยียนรับมาทันทีอย่างมีความสุข

* มามา โดยทั่วไปหมายถึงแม่ แต่สามารถใช้เป็นคำเรียกภรรยา หญิงสูงวัย และยังใช้เรียกแม่เล่าในหอนางโคมได้ด้วย

นางเป็นคนที่ขำมิดิมาที่นี้ เมื่อภพชาติก่อนเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ พลล้มตาศื้นอีกทีก็ต้องตกตะลึงพริ้งเพริดที่ตนเองกลายไปเป็นเด็กทารก คนหนึ่งแทน ซ้ำยังเป็นเด็กทารกที่มีคนนอนตายอยู่ด้านข้างด้วย

ตอนนั้นนางหลงคิดว่าตนเองจะต้องตายเหมือนกันแน่ๆ ทว่าคิดไม่ถึง ว่าชีวิตจะยังไม่ถึงคราวตาย แม่ชีท่านหนึ่งผ่านมาช่วยชีวิตนางเอาไว้

แต่ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงกลียุค แม่ชีผู้นั้นยังแทบเอาชีวิตตนเอง ไม่รอด นับประสาอะไรกับเด็กทารกผู้หนึ่ง ดังนั้นเมื่ออัจนหนทางแล้ว แม่ชีผู้นั้นจึงอุ้มนางไปมอบให้เจียนฮูหยินเลี้ยงดู

ยามนั้นเจียนฮูหยินเพิ่งคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง แต่คลอดมาได้ไม่กี่วัน ก็ตายจากไป รวมกับที่บุตรชายคนโตของตนเองมักเจ็บป่วยออดๆ แอดๆ อยู่เสมอ แม่ชีผู้นั้นจึงอาศัยเรื่องนี้บอกให้เจียนฮูหยินรับเด็กหญิงคนหนึ่ง มาเลี้ยงดูเพื่อป้องกันเคราะห์ร้ายให้บุตรชายคนโต และอย่าได้ให้คนอื่น รู้ว่าเด็กหญิงผู้นี้เป็นเด็กเก็บมาเลี้ยงจะดีที่สุด ไม่อย่างนั้นจะป้องกันเคราะห์ ให้ไม่ได้

เจียนฮูหยินหลงเชื่อจึงรับเลี้ยงเจียนเหยียนไว๋ โดยที่บอกกับคนนอก ว่าเป็นบุตรสาวแท้ๆ ของตนเอง ภายหลังเจียนเหยียนโตขึ้น นางเห็นว่า เจียนเหยียนมีรูปร่างงดงาม จึงเชิญอาจารย์มากมายมาสอนศาสตร์ ด้านพิน หมายล้อม คัดอักษร และวาดภาพให้นาง รวมไปถึงการรำยักวี ขั้วร้องเพลง แต่ก็ไม่ได้เกิดจากความปรารถนาดีอันใด เพียงแค่คิดจะเลี้ยง เจียนเหยียนให้เป็นดังม้าผอมแห่งหยางโจว* คิดว่ารอนางโตขึ้นเมื่อไร

*ม้าผอมแห่งหยางโจว เป็นคำเรียกหญิงสาวที่ถูกคนมีเงินเก็บมาเลี้ยงดูหรืออาจซื้อมาจากครอบครัวที่ยากจน ตั้งแต่เด็ก ๆ จากนั้นอบรมสั่งสอนศาสตร์ด้านต่างๆ ของหญิงสาวให้ รวมถึงการแต่งกาย การเอาใจบุรุษ ภายหลัง เมื่อหญิงสาวโตแล้วก็จะขายต่อในราคาแพงให้แก่พ่อค้าเกลือหรือเศรษฐีเป็นอนุหรือนางระบำ โดยหญิงสาว เช่นนี้จะเรียกว่า 'ม้าผอม' เพราะจะถูกบุรุษย่ำยีได้ตามใจเหมือนม้าตัวผอมที่อ่อนแอ สาเหตุที่เป็นหยางโจว ก็เนื่องจากในสมัยโบราณหยางโจวเป็นสถานที่ขนย้ายสินค้าที่สำคัญ ก่อให้เกิดพ่อค้าที่ร่ำรวยจากการค้าเกลือ จำนวนมาก และเริ่มแรกม้าผอมแห่งหยางโจวก็เกิดมาจากความต้องการของบรรดาพ่อค้าเกลือเหล่านั้น

ก็จะยกให้เป็นอนุของขุนนางสูงศักดิ์สักคนหนึ่ง จะได้ช่วยสนับสนุนสกุลเจียนของพวกนางได้

และเพื่อที่จะทำให้รูปร่างเจียนเหียนดูอ่อนแอขึ้น เจียนฮูหยินถึงขั้นกำชับห้องครัวไม่ให้นางกินเนื้อสัตว์ ให้กินแต่อาหารมังสวิรัตเท่านั้น ข้าขาวมือหนึ่งยังไม่อาจกินกินครึ่งชาม ดังนั้นหลายปีมานี้เจียนเหียนจึงรู้สึกหิวอยู่ทุกวัน

อย่างไรก็ตาม นางตัดสินใจว่าจะไม่มีวันไปเป็นอนุใคร ดังนั้นจึงคิดหาโอกาสที่เหมาะสมหนีไปนานแล้ว แต่การหนีไม่จำเป็นต้องใช้เงินหรือนางกำลังทุกข์ใจที่ในมือไม่มีเงิน บังเอิญที่เจียนฮูหยินมอบของพวกนี้ให้พอดี ดังนั้นนางย่อมรับเอาไว้แล้ว

ดูงูกที่ใส่ทองแท่งให้สวีจิ้งอันกับสวีเมี่ยวหนิงเป็นงูที่เจียนเหียนปักเองกับมือ ทว่าลวดลายของงูกไม่เหมือนกัน งูกในมือสวีจิ้งอันเป็นลายหมี่สยงเมา* กินใบไผ่ ส่วนงูกในมือสวีเมี่ยวหนิงคือลายแมวหยอกผีเสื้อ

สวีเมี่ยวหนิงชอบงูกใบไผ่มากอย่างเห็นได้ชัด นางถืองูกไว้ในมือพลางพลิกดูลายแมวกับผีเสื้อไปมา ทั้งยังคอยซ่อนสายตามองเจียนเหียนเป็นพักๆ

เจียนเหียนเพียงหลุบตาลงยกถ้วยชาขึ้นมาดื่มทำเป็นมองไม่เห็นในตอนนั้นเจียนฮูหยินก็ให้เส่นมามานำของขวัญของจี้ออกออกมา ทั้งยังให้สาวใช้ยกหีบไม้การบูรใบใหญ่เข้ามา เมื่อเปิดออกก็พบว่าข้างในเต็มไปด้วยกล่องเล็กๆ ที่ห่อเอาไว้เรียบร้อย ล้วนใช้เชือกแดงมัดเอาไว้ ด้านบนแปะกระดาษสีแดงที่เขียนไว้อย่างชัดเจนว่าจะให้ผู้ใด

* สยงเมา หมายถึงหมี่แพนด้า

"กล่องนี้มอบให้สูหยินผู้เฒ่า สามกล่องนี้มอบให้สูหยินของแต่ละบ้าน ส่วนพวกนี้มอบให้บรรดาคุณชายกับคุณหนู" เจียนสูหยินมองสาวใช้นำของขวัญเหล่านี้ออกจากหีบมาเรียงได้เต็มโต๊ะพอดีพลางเอ่ยแนะนำไปที่ละกล่อง "แค่น้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ของข้าเท่านั้น รบกวณให้สาวใช้ของเจ้านำสิ่งของเหล่านี้ไปส่งทั้งหมดด้วย" ก่อนชะงักไปแล้วจ้องใจเข้าไปยังหีบไม้การบูรซึ่งมีกล่องที่ห่อผ้าไว้อย่างดูวิจิตรประณีตสองกล่อง "ส่วนนี้มอบให้คุณชายใหญ่"

จี๋ซือภายในใจกระจ่างแจ้ว เผยยิ้มเอ่ย "พี่สาวเกรงใจเกินไปแล้วจริงๆ แค່ท่านมาที่นี่ได้ข้าก็ดีใจมากแล้ว จะต้องเตรียมของขวัญมากมายเพียงนี้ไปใย คิดเผื่อถึงกระทั่งทุกคนในจวนสกุลสวีอีก" ก่อนกล่าวต่อ "เพราะรู้ล่วงหน้าว่าพี่สาวกับชิงเกอเออร์และเหียนเจียเออร์จะมา ข้าจึงสั่งให้คนไปเก็บกวาดห้องเอาไว้เรียบร้อยแล้ว หากพี่สาวไม่รังเกียจก็พักอยู่ทางห้องปีกตะวันออกของเรือนข้าเถิด พวกเราพี่น้องจะได้พูดคุยกันสะดวก ส่วนเหียนเจียเออร์ให้ไปพักอยู่เรือนแยกทิศตะวันออกเป็นอย่างไร" นางเอ่ยยิ้มๆ พลาถนไปชี้ที่สวีเมี่ยวหนิง "หนึ่งเจียเออร์ของข้านิสัยแปลกประหลาดที่สุด นางไม่ยอมพักอยู่ด้วยกันกับข้า เติมใจจะพักอยู่ในเรือนแยกด้านข้างมากกว่า บอกว่าไม่มีผู้ใดคอยจับตามอง นางไม่ต้องพะวงอันใด ทั้งยังรู้สึกผ่อนคลายเป็นตนเองได้มากกว่า ข้าคิดว่าหากให้เหียนเจียเออร์พักอยู่กับพวกเรา เจอหน้าพวกเราตลอดทั้งวันเกรงว่าจะรู้สึกอึดอัดไม่เป็นตนเองเช่นกัน จึงเก็บกวาดเรือนแยกทิศตะวันออกให้นางพักอยู่เสียเลย ส่วนชิงเกอเออร์ก็ให้ไปพักกับอันเกอเออร์ที่เรือนหน้าจะได้สะดวกแก่การไปเข้าเรียน พี่สาวเห็นว่าอย่างไรเจ้าคะ"

ส่วนใหญ่ภายในสวนดอกไม้มิมีแต่หญิงสาวพักอยู่ บุรุษจะพักอยู่ด้าน

ในก็ไม่ค่อยดี นับประสาอะไรกับที่เป็นเพียงญาติกันเท่านั้น เจียนสูหยิน ย่อมเข้าใจในเรื่องนี้จึงตอบรับทันที "จัดการเช่นนี้ย่อมดีที่สุดแล้ว"

"พี่สาวกับชิงเกอเออร์และเหียนเจี้ยนเจี้ยนเออร์เดินทางรอนแรมกันมาไกล ทุกคนคงจะเหนื่อยมากแล้ว พี่สาว ให้ข้าส่งท่านไปพักยังห้องปีกตะวันออก ก่อนเถิด หลังท่านพักผ่อนแล้วพวกเราพี่น้องค่อยมาคุยกันต่อ" หลังเอ่ย เช่นนี้นางก็สั่งให้สาวใช้สองคนแยกย้ายกันพาเจียนเหียนกับเจียนชิง ไปส่งที่เรือนแยกทิศตะวันออกกับเรือนหน้าด้วย

เจียนเหียนจึงลุกจากเก้าอี้เอ่ยลาจ้ะชื่อ ก่อนหมุนตัวเดินตามสาวผู้ ไปยังเรือนแยกทิศตะวันออก

ที่แท้เรือนแยกทิศตะวันออกแห่งนี้ก็ตั้งอยู่ทางตะวันออกของ เรือนเหอเซียง เป็นเรือนเล็กสามห้องหลักสองห้องรอง เชื่อมติดกับ ระเบียงทางเดินออกไปข้างนอก ตรงกลางมีประตูเรือนสองบานพับอยู่ ปกติแล้วหากเปิดประตูเรือนสองบานพับไว้ เรือนแยกทิศตะวันออกแห่งนี้ ก็จะเชื่อมกับเรือนหลักของเรือนเหอเซียง หากปิดเอาไว้ก็จะเป็นเสมือน เรือนเล็กแยกสันโดษออกมาอย่างไรรายางนั้น และหากต้องการออกไป ข้างนอก หลังเดินผ่านประตูเรือนสองบานพับออกมา แค่นิดเดียวทะลุ ประตูใหญ่ด้านหน้าห้องโถงต่อก็คงออกไปได้แล้ว เส้นทางสะดวกอย่างยิ่ง

สาวใช้พาเจียนเหียนเดินเข้าไปในห้องหลัก ได้เห็นที่บนผนังเบื้องหน้า เป็นหน้าต่างบานใหญ่กรอบบุปผาลายน้ำแข็งราว ทาปิดทับด้วยกระดาษ สีขาวหิมะ ข้างบนหน้าต่างเป็นโตะยาว ด้านบนวางฉากกันเล็กๆ ลาย บุปผาสีฤดูเอาไว้ แจกันลายเมฆมงคลหลากสีสองใบตั้งเคียงกัน ด้านข้าง โตะยาววางโตะสูงสองตัวที่มีกระถางดอกไม้ตามฤดูกาลวางอยู่ข้างบน

ถัดจากโต๊ะยาวก็เป็นโต๊ะแปดเหลี่ยม* สีส้มดำลึบตัวหนึ่ง ด้านข้างโต๊ะแปดเหลี่ยม มีเก้าอี้หมดยกสองตัว ด้านบนวางเบาะเก้าอี้สีดำหมึก** เอาไว้

สาวใช้ชี้ไปทางห้องรองฝั่งตะวันออกพร้อมเอ่ย "คุณหนูญาติผู้พี่ ทางนั้นคือห้องนอนของท่านเจ้าค่ะ"

เจียนเหยียนมองตามไป เห็นว่าเป็นห้องที่ใช้ประตูกั้นห้องแปด บานพับกันแยกออกมา เมื่อมองผ่านม่านประตูไปพอจะเห็นเส้นรางว่า ข้างในวางเตียงไว้หลังหนึ่ง ด้านข้างหน้าต่างวงเดือนวางโต๊ะเครื่องแป้ง รวมถึงสิ่งของอย่างอื่นที่ห้องของสตรีในห้องหอควรมีเอาไว้ นางไม่ได้เดิน เข้าไปดูในทันที เพียงหันกลับมาผงกศีรษะเอ่ยขอบคุณสาวใช้ ทั้งยังฝากให้อีกฝ่ายบอกต่อไปยังท่านน้ำด้วยว่า "ลำบากท่านน้ำแล้วที่เก็บกวาดเรือน เจียบสงบเช่นนี้ออกมาให้ข้า รอประเดี๋ยวข้าจะไปขอพบคุณด้วยตนเอง อีกครั้ง"

สาวใช้รับคำสั่งแล้วถอยออกไป

หลังจากนั้นเจียนเหยียนก็สั่งให้ไปเวยกับชื่อเวียสาวใช้สองคน ของตนช่วยกันเปิดหีบที่นำมาจากหลงโจวออก เริ่มเก็บข้าวของแต่ละอย่าง ให้เข้าที่

ตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงสาวใช้ที่อยู่ด้านนอกดังขึ้นมาว่า "คุณหนู คุณหนูญาติผู้น้องมาหาเจ้าค่ะ"

* โต๊ะแปดเหลี่ยม หมายถึงโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่ แต่ละด้านกว้างพอนั่งได้สองคน รวมสี่ด้านเป็นแปดคน ใช้สำหรับนั่งรับประทานอาหาร

** เก้าอี้สีดำหมึก คือการตัดกระดาษให้เป็นลายฉลุ มาวางบนผ้าปักลายหรือผ้าสีส่วนที่เอามาทำเบาะรองเก้าอี้ จากนั้นสานน้ำหมึกลงไปบนผ้า ให้น้ำหมึกซึมลงไปบนผ้าในส่วนที่มีลายฉลุ เพื่อให้เบาะรองเก้าอี้เป็นลวดลายขึ้นมา

2

สวี่เมี่ยวหนึ่งเดินนำสาวใช้ซึ่งหยาตรงเข้ามาในเรือนแยกทิศตะวันออก จากนั้นก็กระโดดโลดเต้นมาตรงหน้าเจียนเหยียนอย่างสนิทสนม ก่อนเงยหน้าขึ้นมองนางพร้อมเอ่ยเสียงหวาน "พี่สาว"

เจียนเหยียนเผยยิ้มตอบ ก้มหน้ามองนางพลางเอ่ยเสียงอ่อนโยน "ว่าอย่างไรน้องสาว"

สวี่เมี่ยวหนึ่งมีสีหน้าซุกซน รอยยิ้มประหนึ่งบุปผาชุดสีแดงดอกใหญ่ถึง* ปักลายกิ่งดอกอวี่หลัน** ยิ่งขับให้นางดูน่ารักมากขึ้น สายตาของนางมองสำรวจไปมาบนร่างเจียนเหยียนรอบหนึ่ง ก่อนบนบิหน้าจะเผยรอยยิ้มหวานขึ้นมา คว่าแขนเจียนเหยียนมากอดไว้พลางเอ่ย "พี่สาว ท่านรูปโฉมงดงามจริงเสีย!"

เจียนเหยียนรู้สึกขบขันอยู่ในใจ รอยยิ้มบนบิหน้าไม่ได้ลดลง ทั้งยัง

* ดอกใหญ่ หรือ Chinese Flowering Apple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีชมพู และสีแดง

** ดอกอวี่หลัน หมายถึงดอกแมกโนเลีย

ยื่นมือไปตบหลังมือสวี่เมียวหนึ่งเบาๆ พลงยืมเอ่ยตอบรับนางตามมารยาทต่อไป "น้องสาวเองก็น้ำตาน้ำมองมากเช่นกัน" จากนั้นสายตาก็มองเลยไปยังฝูงพกลายแมวหยอกผีเสื้อที่สวี่เมียวหนึ่งยังกำแน่นไว้ในมือใบนั้น พู่ห้อยสีแดงด้านบนแกว่งไกวไปมาไม่หยุดตามการเคลื่อนไหวของนาง รอยยิ้มของเจียนเหยียนจึงยิ่งกลลึกมากกว่าเดิม

น้องสาวผู้นี้ของนางดูเหมือนจะชอบฝูงพกลใบนี้มาก ดังนั้นที่มาตีสนิทกับนางจะต้องมีบางอย่างที่อยากจะพูดหรือเรื่องที่อยากจะขอร้องนางอย่างแน่นอน

ไม่ผิดจากที่คาด ชั่วขณะต่อมาเจียนเหยียนก็เห็นสวี่เมียวหนึ่งยกฝูงพกลในมือขึ้นพร้อมถามว่า "พี่สาว ท่านเป็นคนเย็บฝูงพกลใบนี้เองหรือเจ้าคะ"

"ใช่แล้ว" เจียนเหยียนรู้แจ้งแก่ใจในทันใด ดังนั้นจึงยิ้มผงกศีรษะ "ข้าเป็นคนเย็บเอง มีอันใดหรือ น้องสาวชอบฝูงพกลใบนี้มากหรือ"

สวี่เมียวหนึ่งรีบผงกศีรษะทันที "ใช่แล้วเจ้าคะ ข้าชอบมาก ชอบมากๆ ไม่ทราบว่พี่สาวยังมีลายอื่นที่น่าสนใจกว่านี้หรือไม่"

"ไปเวย" เจียนเหยียนกลั้นยิ้ม หันหน้ากลับไปสั่งไปเวยที่ยืนอยู่ด้านข้าง "ข้าจำได้ว่าฝูงพกลที่ข้าปักตอนอยู่บ้านล้วนเก็บไว้ในกล่องสีดำวาดลายเปาซู่เรียกหงส์ เจ้าไปหาฝูงพกลที่ปักลายแมวกวักออกมาให้ญาติผู้หนึ่งเถอะ"

ไปเวยขานรับ นางหันตัวกลับไปค้นหาของจากในหีบสักพักก็หยิบกล่องสีดำลวดลายใบนั้นออกมา จากนั้นเปิดค้นอยู่ครู่หนึ่งจึงประคองสองมือยื่นฝูงพกลใบนั้นไปให้

สวี่เมียวหนึ่งรีบยื่นมือออกมารับไว้ทันที

อุณพกปบนี้ไม่ได้เป็นทงรี ทงรีสี่เหลี่ยม หรือทงรน้ำเต้าตามแบบ
ทั่วไป กลับเย็บออกมาเป็นทงแมววกกลมๆ ดูแล้วน่ารักน่าซึ้งอย่างมาก

สวี่เมี่ยวหนึ่งชอบมากอย่างเห็นได้ชัด รอยยิ้มบนใบหน้าดูสดใส
จริงใจมากกว่าตอนเรียกนางว่า 'พี่สาว' เมื่อครูนี้นามากนัก

"พี่สาว นี่เป็นแมวอะไรกัน มีอยู่ที่ใดหรือ ข้าจะให้ท่านแม่ไปซื้อมา
ให้ข้าเลี้ยงสักตัว"

เจียนเหยียนเย็บไปครู่หนึ่ง ในใจคิดว่า ถึงอยากเลี้ยงก็คงเป็นไปไม่ได้
ทว่าหากมีโอกาสได้รู้จักช่างหลอมเครื่องเคลือบ อาจให้พวกเขาหลอม
ออกมาให้เจ้าเล่นได้ตัวหนึ่ง

นางได้แต่เอ่ยอธิบายว่า "แมววกตัวนี้เป็นแมวที่ข้าเย็บออกมาเพื่อ
ผ่อนคลายยามเบื่อหน่าย ในความเป็นจริงไม่ได้มีแมวเช่นนี้" ทั้งยังพูดกับ
สวี่เมี่ยวหนึ่งต่อว่า "ดูสิ แมววกักยกขาหน้าขาขึ้นหมายถึงกักเรียก
เงินทอง ยกขาหน้าซ้ายขึ้นคือกักเรียกความสุข เมื่อยกทั้งสองขาขึ้นมา
ก็คือกักเรียกทั้งเงินทองและความสุข กระดิ่งทองคำที่ห้อยไว้ตรงหน้าอก
มันก็มีไว้เพื่อกักเรียกเงินทองและความสุขเหมือนกัน"

หลังได้ยินเช่นนั้นสวี่เมี่ยวหนึ่งก็ยิ่งดีใจมากขึ้นกว่าเดิม

"พี่สาว" สวี่เมี่ยวหนึ่งเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้ายินดี "อุณพกที่พี่สาวเย็บ
ดูดีกว่าอุณพกที่พี่เซวียนเย็บมากนัก! พี่เซวียนเย็บแต่พวกดอกไม้เอยผีเสื้อเอย
ไม่เคยเย็บแมววกอะไรเช่นนี้มาก่อน" ก่อนนางจะชะงักไปแล้วเอ่ยต่อ
"อีกอย่างของทุกอย่างที่พี่เซวียนทำมาก็มีแต่มอบให้น้องหญิงสี่ ไม่เคยให้ข้า
อ้อ! ใว้วันพรุ่งนี้ข้าจะเอาแมววกตัวนี้ไปให้น้องหญิงสี่ดู บอกให้นางรู้ว่า
ข้าไม่เสียดายของที่พี่เซวียนเย็บปักเหล่านั้นหรอก!"

เจียนเหยียนได้ยินก็รู้สึกขบขัน ที่แท้ก็เป็นการโอ้อวดกันระหว่าง

เด็กหญิงนี่เอง

สวีเมี่ยวหนิงขึ้นขอบรกทั้งสองใบมาก จึงตัดสินใจห้อยทั้งสองใบเอาไว้ที่เอวอย่างไม่สนใจอะไร และดูเหมือนภายหลังจะรู้สึกว่ายู่ดี ๆ รับรกพกของเจียนเหยียนเอาไว้สองใบพร้อมกันดูไม่ค่อยเหมาะสม จึงแกว่งมือนางไปมาพลงถาม "พี่สาว ตอนนี้ท่านยุ่งหรือไม่ หากไม่ยุ่ง ข้าจะพาท่านไปเดินเล่นภายในสวนเจ้าคะ" แม้สวีเมี่ยวหนิงจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงสอบถาม ทว่ากลับจูงมือเจียนเหยียนเดินออกไปข้างนอกแล้ว

เจียนเหยียนไร้ทางเลือก อีกทั้งนางรู้สึกว่าการได้ออกไปเดินเล่นก็ไม่เลวเช่นกัน ประการแรกจะได้เดินชมสวนดอกไม้ด้านหลังของจวนสกุลสวี ทำความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมล่วงหน้า ประการที่สองยังหาโอกาสหลอกถามสวีเมี่ยวหนิงเพื่อจะได้รับรู้ความสัมพันธ์ของคนในสกุลสวีด้วย ต้องรู้ว่าความสัมพันธ์ของคนในตระกูลใหญ่นั้นซับซ้อนมาก ไม่ทันระวังเพียงนิดก็อาจยุ่งยากได้

ดังนั้นนางจึงปล่อยให้สวีเมี่ยวหนิงดิ้นตนเองเดินออกไปนอกเรือน ระหว่างนั้นก็หันหน้ากลับไปส่งไปเวยว่า "เจ้ารออยู่ที่นี้ จัดเก็บข้าวของที่พวกเรานำมาให้เรียบร้อย ส่วนชื้อเยวี่ เจ้าตามข้ากับคุณหนูญาติผู้น้องออกไปเดินเล่น"

หลังออกมาจากประตูเรือนเล็กสวีเมี่ยวหนิงก็เข้าไปข้างหน้าพร้อมเอ่ย "พี่สาว ทางด้านนั้นก็คือเรือนแยกทิศตะวันตกที่ข้าพักอยู่ หากท่านไม่มีอะไรทำก็ไปหาข้าได้นะเจ้าคะ"

เมื่อมองผ่านต้นไม้ดอกไม้อันอุดมสมบูรณ์ในลานเรือนไป ก็พอจะมองเห็นประตูเรือนสองบานพบบทที่เหมือนทางเรือนนางไม่ผิดเพี้ยนได้

เจียนเหยียนยิ้มรับปาก

สวีเมี่ยวหนึ่งดีใจมาก แล้วก็จึงมือนางเดินไปตามระเบียบทางเดินต่อ
เพียงไม่นานก็ออกมาจากประตูใหญ่ของเรือนหอเซียง เมื่อเดินไปทางขวา
อีกไม่กี่ไกลก็เห็นสระน้ำขนาดใหญ่

บริเวณริมฝั่งปลูกต้นหลิวกับต้นท้อเอาไว้ คาดว่าเมื่ออากาศอบอุ่น
มาเยือน ภาพของดอกท้อแดงคู่ใบหลิวเขียวจะต้องเป็นทัศนียภาพที่ดีมาก
แน่นอน

สวีเมี่ยวหนึ่งขึ้นไปยังสระน้ำ "เมื่อฤดูร้อนมาถึง ภายในสระจะเต็มไปด้วย
บัว บัว ดอกบัวบาน งดงามยิ่งนัก! พี่สาว ถึงเวลานั้นพวกเรามาชมดอกบัว
ด้วยกันดีหรือไม่เจ้าคะ"

เจียนเหยียนยอมตอบรับว่า "ดีสิ"

สวีเมี่ยวหนึ่งมีความสุขอย่างมาก

เจียนเหยียนเห็นสวีเมี่ยวหนึ่งมีความสุขเช่นนี้ ในใจก็คิดไปว่า
เด็กคนนี้ทำตัวเหมือนคนไม่มีญาติพี่น้อง ตอนนี้อามาเจอสหยาที่เล่นด้วยได้
ถึงมีความสุขมากเพียงนี้ได้อย่างไรอย่างนั้น ดังนั้นนางจึงลองถามเกี่ยวกับ
พี่น้องของสวีเมี่ยวหนึ่งดู และเมื่อถามดูจึงได้รู้ว่านางมีพี่ชายสามคน พี่สาว
สองคน น้องชายหนึ่งคน และน้องสาวอีกหนึ่งคน

แน่นอนว่าน้องชายบิดามารดาเดียวกันมีเพียงสวีจิ้งอันเท่านั้น คนอื่นๆ
ล้วนเป็นพี่น้องคนละพ่อคนละแม่ทั้งสิ้น ส่วน 'น้องหญิงสี่' ที่สวีเมี่ยวหนึ่ง
เคยเอ่ยถึงผู้นั้นมีนามว่า 'สวีเมี่ยวจิ้น' เป็นลูกของบ้านใหญ่ ตอนนี้อายุ
สิบปีเช่นกัน อายุน้อยกว่าสวีเมี่ยวหนึ่งแค่สองเดือนเท่านั้น แม้ปกติทั้งสองคน
จะเล่นด้วยกันได้ แต่น่าเสียดายที่น้องหญิงสี่สุขภาพอ่อนแอตั้งแต่เกิด
จึงไม่ค่อยได้ออกมาเล่นข้างนอกมากสักเท่าไร

ขณะที่พี่สาวสองคนล้วนเป็นลูกของบ้านรอง คนหนึ่งเกิดจากภรรยาเอก

นามว่า 'สวีเมี่ยวหวา' อีกคนเกิดจากอนรรฆยา นามว่า 'สวีเมี่ยวหลัน' ทว่าพี่สาวคนโตมีนิสัยเย่อหยิ่งมาก ดูถูกเด็กไม่มีบิดาอย่างนาง ปกติจึงไม่ค่อยจะเล่นกับนางเท่าไร ส่วนพี่สาวคนรองก็เหนียมอายยิ่ง ถ้ามออกไปสามประโยคนางอาจไม่ตอบกลับมาสักประโยค อยู่ด้วยกันก็เล่นไม่สนุก ยังมีญาติผู้พี่อีกคน นามว่า 'อู๋จิ้งเซวี่ยน' เป็นหลานสาวทางบ้านสกุลเดิมของท่านย่า แต่ปกติแล้วพี่เซวี่ยนผู้นี้จะสนิทแต่กับพี่หญิงใหญ่และน้องหญิงสี่ ไม่ค่อยมาเล่นกับนางเท่าไร ฤงพทที่ปักก็มอบให้แต่น้องหญิงสี่ ไม่มีให้นาง ส่วนบรรดาพี่ชายน้องชาย พวกเขาล้วนต้องไปเรียนหนังสือ ไม่มีเวลามาเล่นเป็นเพื่อนนาง

สวีเมี่ยวหญิงยิ่งเล่ายิ่งรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ รวากับหลายปีมานี้ตนเองอยู่ตามลำพังมาโดยตลอด แต่สุดท้ายนางก็ได้มีความสุขขึ้นมาเสียที จึงกอดแขนเจียนเหยียนพลาญยิ้มเอ่ย "พี่สาว ข้ารู้สึกชอบท่านตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นท่านแล้ว หลังจากนั้นพวกเราเล่นด้วยกันนะเจ้าค่ะ!"

เจียนเหยียนหัวเราะไปกับคำพูดของสวีเมี่ยวหญิง ก่อนยกมือขึ้นลูบศีรษะนางเบาๆ ยิ้มรับปาก "ได้ดี หลังจากนั้นเมื่อใดที่เจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายก็มาหาข้าได้เสมอ"

ทั้งสองคนเดินเลาะริมฝั่งไปพลางพูดคุยกันไป สวีเมี่ยวหญิงชี้ไปยังเรือนเล็กสองเรือนที่ฝั่งตรงข้าม "ผู้ที่พักอยู่ในเรือนถึงหลี่คือพี่เซวี่ยน ส่วนในเรือนจิ้งอี่คือพี่หญิงรองของข้า" จากนั้นก็ยื่นมือชี้ไปทางด้านหน้าของตนเอง แล้วชี้ไปที่ด้านหลังต่อ "ตรงนั้นคือเรือนอีหลันซึ่งพี่หญิงใหญ่ของข้าพักอยู่ อยู่ไม่ห่างจากเรือนเหอเซียงของพวกเรานัก ส่วนน้องหญิงสี่ข้าพักอยู่ในเรือนหนึ่งซุ่ยทางด้านข้างป่าเหมยเจ้าค่ะ"

ครั้นเมื่อเจียนเหยียนมองดู...ยอดเยี่ยม ยามนี้พวกข้าอยู่ห่างจาก

เรือนหนึ่งซุ่ยไม้ไผ่แล้ว ยืนอยู่ตรงนี้ยังมองเห็นประตูเรือนได้ คาดว่าเด็กหญิงผู้นี้จะมีความคิดจะนำถุงพกทั้งสองใบไปให้อวดให้น้องหญิงสีของนางดูอยู่

ไม่ผิดจากที่คาด ชั่วขณะต่อมาเจียนเหียนก็ได้ยินสวี่เมี่ยวหนึ่งเอ่ยขึ้นยิ้มๆ ว่า "พี่สาว พวกเราเดินมานานเพียงนี้ก็เหนื่อยแล้ว มิสู้ไปนั่งพักที่เรือนน้องหญิงสักคันดีหรือไม่"

เจียนเหียนนั้นอย่างไรก็ได้ในเมื่อนางมาถึงสกุลสวี่แล้ว ไม่ช้าไม่เร็วนางย่อมได้เจอกับสมาชิกทุกคนในครอบครัวนี้แน่ มิสู้ทำความรู้จักไปที่ละคนตั้งแต่ตอนนี้เสียเลย อย่างไรก็ตามก็มีสวี่เมี่ยวหนึ่งอยู่ เด็กหญิงผู้นี้มีไหวพริบ มีอีกฝ่ายคอยแทรกอยู่ตรงกลาง ไม่นานไม่นานนางกับสวี่เมี่ยวจิ้นอาจสนิทสนมกันแล้วก็เป็นได้ จะได้ไม่ต้องลำบากหากภายหลังไปพบสวี่เมี่ยวจิ้นตามลำพังแล้วไม่รู้ว่าจะตีสนทอย่างไรดี

ดังนั้นเจียนเหียนจึงเดินไปทางเรือนหนึ่งซุ่ยด้วยกันกับสวี่เมี่ยวหนึ่ง ทว่ายังไม่ทันเดินไปถึงก็ได้ยินเสียงเอ็ดดั่งขึ้นกะทันหัน ประตูเรือนสองบานพับที่ปิดสนิทถูกเปิดออกจากด้านใน มีชายหญิงคนหนึ่งเดินนำออกมาก่อน

เมื่อเจียนเหียนชันสายตาดูขึ้นมองก็ได้เห็นว่าบุรุษผู้นั้นอายุประมาณยี่สิบสี่ห้าปี สวมชุดสีเทาอ่อน บริเวณปกเสื้อกับชายแขนกับด้วยผ้าสีคราม รูปร่างผอมเพรียว รูปร่างหล่อเหลา ส่วนเด็กสาวผู้นั้นอายุราวสิบหกสิบเจ็ดปี สวมเสื้อสีฟ้าขาว กระโปรงสีฟ้าอ่อน คลุมทับด้วยเสื้อกันลมสีแดงลายก้านดอกบัว ดูงามสง่าอย่างมาก

ข้างเป็นคู่สร้างคู่สมกันจริงๆ เจียนเหียนนึกขึ้นชมอยู่ในใจ ก่อนปลายหางตาจะเลื้อยไปเห็นว่าสวี่เมี่ยวหนึ่งที่ราเริงมาตลอดทางกลับ

เก็บรอยยิ้มบนใบหน้าลงไปจนหมด ยืนประสานมือเรียบร้อยอยู่ตรงนั้น
พร้อมทั้งเอ่ยเรียกเสียงเบาออกไปว่า "พี่ใหญ่"

ดังนั้นเจียนเหียนจึงได้รู้ว่าบุรุษที่อยู่ตรงหน้าก็คือคุณชายใหญ่
สกุลสวี 'สวีจ้งเซวียน'

นางรู้มาตั้งแต่ตอนอยู่บ้านเดิมแล้วว่าสวีจ้งเซวียนเป็นบุคคลสำคัญ
ในกลุ่มคนรุ่นหลังของสกุลสวี ตอนนี้ได้นั่งอยู่ในตำแหน่งรองเสนาบดี
ฝ่ายซ้ายกรมพิธีการ ขุนนางลำดับหลักชั้นสามแล้ว เพียงแต่นางไม่เคย
นึกมาก่อนว่าเขาจะอายุน้อยเพียงนี้

ด้วยความประหลาดใจนางจึงมองสวีจ้งเซวียนนานขึ้น นึกไม่ถึงว่า
เขาจะหันมามองนางกับสวีเมี่ยวหนิงพอดี ทั้งสองคนจึงสบตากันเข้าเต็มๆ

3

เจียนเหยียนรู้สึกวาดวงตาของสวีจิ้งเซวียนเป็นเหมือนทะเลสาบในวันฟ้าครึ้ม สลัวมัวและดูลึกไม่เห็นกันปั้ง มองไม่ออกโดยสิ้นเชิงว่าเป็นคนเช่นไร

แต่ก็จริง คนที่อายุเพียงเท่านี้ก็สามารถครองตำแหน่งรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายของกรมพิธีการได้แล้วจะเป็นแค่คนธรรมดาไปได้อย่างไรกัน

นางหันหน้าหนี ขณะเดียวกันก็ตัดสินใจว่าวันหน้านางจะอยู่ให้ห่างจากสวีจิ้งเซวียนสักหน่อยดีกว่า นางมองไม่ออกว่าเขาเป็นใคร แต่เวลาที่เขามองมานางกลับรู้สึกว่าเขาสามารถมองตนเองได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

ทว่าความจริงสายตาของสวีจิ้งเซวียนแค่กวาดผ่านเจียนเหยียนไปครู่เดียวเท่านั้น จากนั้นก็มองไปยังสวีเมี่ยวหนิงที่ยืนอยู่ด้านข้างนางแทน

สวีเมี่ยวหนิงรู้สึกหวาดกลัวที่ใหญ่ของนางมาโดยตลอดอยู่แล้ว ยามนี้เมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาของเขาก็ขนลุกชู่ สองมือกอดแขนเจียนเหยียนแน่น

คล้ายขอความช่วยเหลือขณะเอ่ยเสียงตะกุกตะกักว่า "พี่...พี่ใหญ่ นี่...
นี่คือ...ญาติผู้พี่ของข้าเจ้าค่ะ"

เจียนเหยียนลอบทอดถอนใจ คำแนะนำนี้ของสวีเมี่ยวหนิงไม่ได้เรื่อง
จริงๆ ไร้นามไร้สกุล แค่คำว่า 'ญาติผู้พี่ของข้า' นับเป็นอะไรกัน

ดังนั้นนางจึงย่อกายลงพาลางเอ่ยเสียงเบาโดยมี 'เครื่องประดับ'
อย่างสวีเมี่ยวหนิงกอดแขนเอาไว้ "เจียนเหยียนคารวะคุณชายใหญ่"

เช่นนี้ก็ถือว่าข้าแนะนำตนเองแล้วกระมัง

สวีจิ้งเซวียนเองก็ประสานมือคารวะนางกลับพร้อมเอ่ยเรียกอย่าง
สุภาพและห่างเหิน "คุณหนูเจียน"

น้ำเสียงของเขาใสกระจ่างประหนึ่งเสียงทองคำกับหยกดังกระทบกัน
ยามนั้นเจียนเหยียนจึงถามสวีเมี่ยวหนิงเบาๆ ว่าคุณหนูที่ยืนอยู่ข้าง
สวีจิ้งเซวียนผู้นั้นเป็นใคร หลังได้รู้ว่าเป็นจู่จิ้งเซวียนนางก็ผุดรอยยิ้มบางๆ
ขึ้นมาบนใบหน้า ย่อกายลงเอ่ย "คารวะคุณหนูจู่"

ก่อนหน้านี้ดวงตาวาววับของจู่จิ้งเซวียนเฝ้าแต่มองสำรวจเจียนเหยียน
เงิบๆ เมื่อเห็นเจียนเหยียนคารวะให้นาง นางจึงรีบคารวะตอบเช่นกัน
บนใบหน้าประดับรอยยิ้มอ่อนหวาน "คารวะคุณหนูเจียน"

หลังทักทายกันเรียบร้อยเจียนเหยียนก็รู้สึกว่าคุณหนูกับพวกเขา
ไม่มีอะไรให้พุดคุยกัน จึงยิ้มน้อยๆ หันหน้าไปด้านข้าง ทอดสายตามองดู
ใบอ่อนสีเหลืองที่งอกออกมาจากกิ่งของต้นการบูรแทน

เสียงของสวีจิ้งเซวียนดังขึ้นอย่างนุ่มนวล "น้องหญิงสามมาหา
จิ้นเอ๋อร์หรือ"

สวีเมี่ยวหนิงแทบจะร้องให้อยู่แล้ว มือบีบแขนเจียนเหยียนแน่นขึ้น
กว่าเดิม เหตุใดข้าต้องหาเรื่องตายวังมาอดถูกพกใบใหม่ที่เพิ่งได้มากับ

น้องหญิงสยามนี้ด้วย คราวนี้ถึงได้เจอหน้าพี่ใหญ่ตรงๆ

เพียงแต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามแล้ว ต่อให้ต้องโกหกต่อหน้าก็ต้องทำให้พี่ใหญ่เพื่อข้าให้ได้!

ดังนั้นนางจึงป้อนหน้าอมทุกข์ตอบไปว่า "จะ...เจ้าคะ ข้า...ข้าอยากให้น้องหญิงสื้ได้เจอญาติผู้พี่ข้า"

"เมื่อวานจินเออร์เป็นหวัด เพิ่งกินยาพักผ่อนไป เจ้ารอสักพักค่อยมาใหม่เถอะ"

สวี่เมี่ยวหนึ่งประหนึ่งรอดตายแทบอยากดิ่งตัวเจียนเหียนหันตัวกลับเดินจากไปทันที แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงราบเรียบของสวี่จิ้งเซวียนดังขึ้นอีกครั้ง...

"จิ้นเฟิงเทีย* ที่ข้าให้เจ้าคัดเมื่อไม่กี่วันก่อนเป็นอย่างไรบ้างแล้ว"

เมื่อได้ยินคำว่า 'จิ้นเฟิงเทีย' หางตาเจียนเหียนก็กระตุกเล็กน้อยด้วยความที่หลายปีมานี้นางคัดแบบตัวอักษรนี้อยู่บ่อยๆ พอได้ยินสามพยางค์นี้จึงรู้สึกคุ้นเคยอย่างมาก

สวี่เมี่ยวหนึ่งกลับจะร้องให้ออกมาอยู่รวมร่อ น้ำเสียงแผ่วเบาลงเรื่อยๆ "ข้า...ข้าคิดไปแค่นั้นเดียวเจ้าคะ"

"ห่าสิบแผ่น วันหยุดครั้งหน้าเอามาส่งให้ข้าด้วย"

เสียงของสวี่จิ้งเซวียนไม่ได้ดังมาก ทว่าราบเรียบและหนักแน่นให้ความรู้สึกที่ไม่ยอมให้โต้แย้งโดยสิ้นเชิง

ขุนนางในยุคสมัยนี้ได้หยุดพักทุกห้าวัน ห้าวันห้าสิบแผ่น ถ้าอย่างนั้นก็วันละสิบแผ่น เจียนเหียนแอบจุดเทียนไว้ว่าลัยสวี่เมี่ยวหนึ่งในใจเสียบๆ เจียนเหียนคิดว่ายามนี้นางเข้าใจเหตุผลที่สวี่เมี่ยวหนึ่งกลัว

* จิ้นเฟิงเทีย คือแบบคัดตัวอักษรลายมือเว่ยฮุฮยิ่น นักเขียนอักษรฟู่กั้นจินหญิงสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก

สวีจ้งเซวียนมากเพียงนี้แล้ว หากนางมีพี่ชายเช่นนี้ก็คงไม่รู้จะทำตัวอย่างไรเช่นเดียวกัน

ทว่าเมื่อได้เห็นสีหน้าประจักษ์ตาเสียของสวีเมี่ยวหนิง นางก็รู้สึกทนไม่ได้อยู่บ้าง ดังนั้นจึงยื่นมือออกไปตบหลังมือสวีเมี่ยวหนิงเบาๆ ก่อนหันร่างกลับมา บนใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มน้อยๆ ที่ทั้งสุภาพและเหมาะสม

"ข้ากับญาติผู้น้องยังมีธุระอื่นอีก ไม่ขอรบกวนคุณชายใหญ่กับคุณหนูแล้ว" เหยียบนางก็ผงกศีรษะให้ทั้งสองคนแทนการคารวะ จากนั้นก็หันตัวกลับพาสวีเมี่ยวหนิงเดินจากไป

จนกระทั่งเดินออกมาไกลมากเจียนเหยียนจึงสัมผัสได้ว่าสวีเมี่ยวหนิงคลายมือที่จับแขนนางไว้เสียแน่นออก ก่อนอีกฝ่ายจะเอ่ยเสียงเบาออกมาอย่างหมดแรง "พี่สาว"

เจียนเหยียนจึงยิ้มถาม "ว่าอย่างไร มีอะไรหรือ"

สวีเมี่ยวหนิงเงยหน้าขึ้นมองเจียนเหยียนอย่างจริงจัง ช่วงเวลานี้นางรู้สึกว้าวุ่นตาที่แฝงรอยยิ้มของคนตรงหน้าราวกับแอ่งน้ำแร่ ดูชุ่มฉ่ำหาใดเปรียบ

"พี่สาว เมื่อครู่นี้ท่านร้ายกาจเกินไปแล้วจริงๆ ไม่นึกว่าจะไม่กลัวพี่ใหญ่ข้าสักนิดเดียว ท่านไม่รู้หรือว่าเมื่อครู่ตอนเจอหน้าพี่ใหญ่ ข้าข้าสั่นอยู่ด้วยซ้ำ หากไม่มีท่านคอยอยู่ข้างๆ ข้าจะต้องตกใจจนทรุดลงไปกองกับพื้นอย่างแน่นอน!"

เจียนเหยียนเห็นสีหน้าของสวีเมี่ยวหนิงที่กำลังขึ้นชมตนเอง รอยยิ้มในดวงตานางก็ยิ่งลึกขึ้นอย่างห้ามไม่ได้ สวีจ้งเซวียนไม่ใช่พี่ใหญ่นางทั้งไม่มีทางบังคับนางคัดอักษร นางมีเรื่องใดให้กลัวกัน ทว่านางอยากจะ

หยอกล้อสวี่เมียวนิง จึงเอ่ยถามออกไป "เจ้ากลัวผีใหญ่เจ้าเพียงนี้ เพราะเหตุใดกัน ผีใหญ่เจ้าดูมากหรือ"

สวี่เมียวนิงเอียงศีรษะครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงส่ายหน้าตอบ "ความจริง เขาก็ไม่ได้ดู อย่างน้อยข้าก็ไม่เคยเห็นเขาโมโหใส่พวกเรามาก่อน แต่ต่อให้ เขาไม่พูด แค่นั่งมองข้าเจียบๆ อยู่ตรงนั้น ข้าก็รู้สึกกลัวแล้ว"

เจียนเหยียนรู้ว่านี่คือกลิ่นอายกตนต์ที่คนเป็นผู้นำสั่งสมมาหลายปี ต่อให้เขาไม่พูดอะไร แค่นั่งอยู่เฉยๆ คนทั่วไปก็จะรู้สึกกตนต์และหัวนเกรง ต่อเขาแล้ว

"อีกอย่างพี่สาว ท่านรู้หรือไม่ว่าผีใหญ่ข้าเรียกได้ว่าไม่ใช่คน ข้าได้ยิน ท่านแม่ข้าบอกว่าผีใหญ่รู้หนังสือตั้งแต่อายุสามขวบ อายุเจ็ดขวบก็เข้าใจ คัมภีร์ทั้งหก* ตอนอายุสิบสองสอบเขียงชื่อ** ผ่านเป็นเจี้ยหยวน อายุ สิบแปดสอบฮ่วยชื่อผ่านเป็นฮ่วยหยวน ในการสอบเตียนชื่อภายหลังยังเป็น จ้วงหยวนที่ฮ่องเต้ทรงยอมรับ ร้ายกาจยิ่ง!"

เจียนเหยียนผงกศีรษะ สวี่จั้งเซวียนอายุเพียงสิบแปดปีก็สอบผ่าน ขุนนางทั้งสามสนามเป็นอันดับหนึ่ง แต่นี้ก็เป็นเด็กเทพในตำนานแล้ว ข้าจะต้องเป็นเด็กเทพขั้นสุดยอดผู้หนึ่งแน่ๆ

จากนั้นนางก็คิดว่ารุ่นพี่ที่นางแอบรักเมื่อภพชาติก่อนก็เป็น เด็กเทพเหมือนกัน สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นอันดับหนึ่งของเมือง ข้า

* คัมภีร์ทั้งหก หมายถึงคัมภีร์ที่ขงจื้อเรียบเรียงไว้สมัยก่อนราชวงศ์ฉิน ได้แก่ ซื่อจิง (บทกวีนิพนธ์) ซุจิง (ประวัติศาสตร์) อี้ลี้ (จารีตประเพณี) อี้จิง (ตำนานลึกลับ) เยวียจิง (สังคม) และซุนซิว (พงศาวดาร)

** การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนที่ละระดับขึ้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบลงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชื่อโจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเขียงชื่อในระดับ มณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหริน ผู้ที่สอบได้เป็นอันดับหนึ่งเรียกว่าเจี้ยหยวน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับ ฮ่วยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ โดยผู้ที่สอบได้เป็นอันดับหนึ่งเรียกว่าฮ่วยหยวน เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่ง คือการสอบเตียนชื่อ เพื่อคิดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) ปังเหยียน และทันฮวา

ยังได้คะแนนเต็มทุกวิชา ดังนั้นต่อให้เขาจะเข้ามหาวิทยาลัยไปแล้ว
แต่รูปภาพของเขาก็ยังคงถูกแปะไว้ในป้ายประกาศของโรงเรียน คอย
เสียนตี่รูน้องอย่างพวกนางให้คอยเอาเขาเป็นแบบอย่างตลอดเวลา

เพราะว่าเคยพบเจอเด็กหัวกะทิมาแล้ว ดังนั้นพอได้ยินเรื่องราว
อันทรงเกียรติเหล่านี้ของสวีจ้งเซวียน เจียนเหยียนจึงดูเฉยชาอย่างมาก

สวีเมี่ยวหนิงจึงยิ่งนับถือเจียนเหยียนมากกว่าเดิม เพราะคนอื่นๆ
ตอนที่เพิ่งได้ยินเรื่องพวกนี้ของพี่ใหญ่นางไม่มีผู้ใดไม่แสดงสีหน้าตกตะลึง
หรือสีหน้านับถืออย่างมากออกมา

"พี่สาว" สวีเมี่ยวหนิงกลับมากอดแขนเจียนเหยียนแน่นอีกครั้ง ก่อน
เงยหน้าขึ้นมองนางด้วยสีหน้าจริงจัง และเอ่ยอย่างจริงจัง "วันหน้าข้าจะ
ติดตามท่าน!" เพราะว่าญาติผู้พี่นางไม่กลัวพี่ใหญ่ วันหน้าขอแค่เป็น
สถานการณ์ที่มีพี่ใหญ่นางอยู่ นางก็จะลากญาติผู้พี่ไปด้วยกัน หากเห็นว่า
สถานการณ์ไม่เข้าที่ก็จะหลบไปซ่อนอยู่ด้านหลังญาติผู้พี่ทันที

เมื่อเจียนเหยียนได้ยินคำพูดเด็กน้อยเช่นนี้จากสวีเมี่ยวหนิงก็
อดหัวเราะออกมาอีกครั้งไม่ได้ หลังหัวเราะก็ตบหลังมือนางเอ่ยว่า "หากข้า
เป็นเจ้า ยามนี้จะไม่คิดถึงเรื่องว่าจะติดตามใคร แต่จะรีบกลับไปคัด
จิ้นเฟิงเทียให้เสร็จก่อน นั่นต่างหากจึงจะถูกต้อง"

หลังได้ยินเช่นนั้นสวีเมี่ยวหนิงก็ร้องโอดครวญออกมายาวๆ ดวงตา
ที่ทอประกายระยับมีดหม่นลงไปทันที

และขณะเดียวกับที่เจียนเหยียนกับสวีเมี่ยวหนิงเดินไปจาก
เรือนหญิงชู้ อุ้งจ้งเซวียนก็เฝ้าตามสวีจ้งเซวียนขึ้นมาอย่างเงินอาย พี่ชาย
ข้ามีเรื่องเกี่ยวกับการคัดอักษรบางอย่างต้องการสอบถามท่าน ท่าน...ท่าน

พอจะมีเวลาหรือไม่" นางรู้ว่าสวีจ้งเซวียนชอบคัดอักษร ดังนั้นระยะนี้ นางจึงคอยฝึกคัดอักษรอย่างยากลำบาก เพราะคิดอยากอาศัยเรื่องนี้เป็นตัวกลางไปมาหาสู่กับเขาบ่อยๆ

สวีจ้งเซวียนขมวดคิ้วเล็กน้อย ทว่าตอนที่หันหน้าไปกลับมองไม่ออก สักนิด

"ข้ายังมีธุระบางอย่าง ตอนนี้ยังไม่ว่าง" เสียงของเขาฟังดูนุ่มนวล แต่ต่อให้นุ่มนวลกว่านี้ก็ยังเป็นประโยคปฏิเสธอยู่ดี "หากญาติพี่น้อง ชอบคัดอักษร ทางข้ายังมีแบบคัดอักษรอยู่อีก ไว้ให้ฉีซังนำไปมอบให้เจ้า อีกทีก็แล้วกัน"

รอยยิ้มบนใบหน้าอู๋จิ้งเซวียนแข็งค้างไป ทว่าก็ได้แต่ตอบรับว่า "เช่นนั้นก็รบกวนพี่ชายแล้ว"

สวีจ้งเซวียนผงกศีรษะให้นาง จากนั้นก็หันตัวเดินไปทางห้องหนังสือ ของตนเอง ฉีซังที่ยืนรออยู่ด้านข้างก็รีบก้าวตามไปเช่นกัน

ห้องหนังสือของสวีจ้งเซวียนอยู่ด้านหลังป่าเหมย ช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ ดอกเหมยเหี่ยวเฉาไปหมดแล้ว ใบไม้ก็ยังไม่ทันงอกออกมา มีเพียงกิ่งไม้ สีน้ำตาลคลดงอไหวไปมาในสายลมฤดูใบไม้ผลิ

อู๋จิ้งเซวียนยืนอยู่บนชั้นบันไดหินด้านหน้าเรือนหนึ่งซุ่ย สายตามองตามเงาร่างของสวีจ้งเซวียนที่เดินเข้าไปในผืนป่าเหมย จนกระทั่ง ผ่านประตูวงเดือนและลับหายไปในที่สุด

สาวใช้เสี่ยวหลิวที่ยืนอยู่ด้านหลังนางเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็ ลอบถอนหายใจ ก่อนเอ่ยเกลี้ยกล่อมว่า "คุณหนู พวกเราก็กลับไปกันเถละ เจ้าค่ะ"

สายลมพัดเส้นผมตรงจอนผมของอู๋จิ้งเซวียนขึ้นมาปิดผ่านใบหน้า

ชาวกระจำงอ่อนนุ่มของนางอย่างแผ่วเบา

นางเก็บสายตากลับมาแล้วก้าวลงจากชั้นบันไดหิน

สองฟากของบันไดมีต้นหญ้าชู้ยอวิน* งอกขึ้นมาเป็นพุ่มๆ ใบสีน้ำเงิน
อมเขียว ใบเรียวยาว เวลาที่ลมพัดก็จะโบกไสวไปมา

"เสวี่ยหลิว" นางพลันเอ่ยปาก "คุณหนูเจี้ยนคนเมื่อครูนี เจ้าไปสืบ
ความเป็นมาของนางที"

เมื่อครูนี้นางคอยสังเกตเจี้ยนเหยียนเจียบๆ อยู่ตลอด เห็นว่าแม่นาง
จะอายุน้อยเพียงสิบสามสิบสี่ปี แต่รูปโฉมกลับงดงามพริ้มเพรา ช้ำยังมี
ความใจกว้าง รู้จักรุกรถยออันหาได้ยาก ไม่รู้เพราะเหตุใดๆ นางก็รู้สึก
หัวใจบีบรัดแน่นขึ้นมา...

* ต้นหญ้าชู้ยอวิน หรือ *Selaginella uncinata* เป็นต้นหญ้าน้ำก้นเรียวนี้่ แตกกิ่งก้านหลายแขนง ใบลักษณะ
เป็นวงรีคล้ายรูปไข่ สีออกน้ำเงินอมเขียว

4

หลังสวี่จ้งเซวี่ยนกลับไปห้องหนังสือได้ไม่นาน ชุ่ยผิงสาวใช้
รุ่นใหญ่ของจีซื่อก็นำของขวัญของเจียนฮุยยื่นมาส่งมอบให้

จีซื่อเป็นคนรับมา ก่อนจะค้อมตัวน้อยๆ ยื่นกล่องไม้การบูรส่งต่อไป
ตรงหน้าสวี่จ้งเซวี่ยนด้วยสองมือ

เมื่อสวี่จ้งเซวี่ยนเปิดออกก็เห็นว่าข้างในเป็นแท่นฝนหมึกหินใหม่แดง
หนึ่งอัน น้ำหมึกเก่าไม้สนสองตลับ แล้วยังมีที่ทับกระดาษหยกขาวอีกก้อน
ด้วย

แท่นฝนหมึกหินใหม่แดงกับน้ำหมึกเก่าไม้สนก็ไม่เท่าใดนัก แต่
ที่ทับกระดาษหยกขาวก้อนนั้นถึงกับใช้ไม้จ้อถาน* ขึ้นดีเป็นฐาน แกะสลัก
เป็นทรงสัตว์มงคลคาบเห็ดหลินจือ เนื้อหยกเนียนอุ่น นับว่าล้ำค่ามาก

สวี่จ้งเซวี่ยนแค่หยิบขึ้นมาถือเล่นสัปดาห์ก็วางที่ทับกระดาษหยกขาว

* ไม้จ้อถาน หรือ *Pterocarpus indicus* คือไม้ประดับบ้าน เป็นไม้ที่มักนำมาใช้ทำสิ่งก่อสร้างหรือเครื่องมือ
เครื่องใช้

ก่อนนี้ลงบนโต๊ะหนังสือ ไม่ได้ใส่ใจแต่อย่างใด

ในตอนนั้นก็มีการรับใช้เข้ามาแจ้งอีกว่าใจ...สาวใช้ข้างกาย
ฮุนยินผู้เฒ่ามาเยือน

ใจผู้มีใบหน้ารูปไข่เปิด รูปร่างดี หน้าตาน่ามอง นางเป็นสาวใช้
รุ่นใหญ่คนสำคัญที่สุดของฮุนยิน

"การจะคุณชายใหญ่" ใจลู่ออกมายืนให้สวี่จิ้งเชวียนก่อนเอ่ย
"ฮุนยินผู้เฒ่าส่งข่าวมาเรียนให้ท่านทราบว่าวันนี้ครอบครัวพี่สาวจาก
สกุลเดิมของฮุนยินหามาถึงจนแล้ว ตอนเย็นฮุนยินผู้เฒ่าจะจัดงานเลี้ยง
ที่ห้องโถงเป็นการต้อนรับพวกเขา ขอให้ท่านไปเข้าร่วมด้วยเจ้าค่ะ"

สวี่จิ้งเชวียนนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งถึงได้ตอบรับ "เข้าใจแล้ว"

ใจลู่ออกมาให้เขาอีกครั้ง จากนั้นจึงลาลอยออกไป...

ที่แท้ตอนที่สวี่เมี่ยวหวินดึงตัวเจียนเหยียนออกไปช่วงนั้น จี๋ซือ
ได้เอ่ยกับเถาหมัวคนสนิทของตนเองว่า "ในเมื่อพี่สาวนำของขวัญ
มาให้ทุกคน เช่นนั้นพวกเราก็ต้องช่วยส่งไปให้แต่ละคนแทนนาง ด้าน
เกอเออร์กับเจียเออร์ เจ้าให้ชุยเสี่ยวกับชุยผิงแยกกันนำสาวใช้ไปส่งให้
ทีละคน ทางพวกพี่สะใภ้ เถาหมัว เจ้าพาสาวใช้สองคนแวะไปสักรอบ
ก็แล้วกัน ส่วนทางฮุนยินผู้เฒ่าข้าจะนำไปให้ด้วยตนเอง"

รอดตอนที่จี๋ซือไปหาฮุนยินผู้เฒ่าแล้วมอบของขวัญที่เจียนฮุนยินนำมาให้
เรียบร้อยแล้ว เนื่องจากแต่ละอย่างล้วนเป็นสิ่งของล้ำค่ายิ่ง ฮุนยินเห็นแล้วย่อม
รู้สึกดีใจ จึงบอกว่าตอนเย็นจะจัดงานเลี้ยงให้เจียนฮุนยินกับบุตรชาย
บุตรสาวของนางมา ถือเสียว่าเป็นงานเลี้ยงต้อนรับพวกเขา หลังจี๋ซือ
กลับไปจะต้องไปบอกกับพวกเจียนฮุนยินดีๆ ให้พวกนางมาร่วมงานเลี้ยง
ตอนเย็นให้ได้

จี้ชื้อรับปาก จากนั้นอู้อีก็สั่งให้สาวใช้แยกกันไปบอกเรื่องนี้กับคนอื่น ๆ ในจวน ตอนนี้ไฉ่จูก็ไปพูดเรื่องนี้กับสวีจิ้งเซวียนแล้ว

ไม่ว่าอย่างไรอู้อีก็เป็น 'ท่านย่าในนาม' ของสวีจิ้งเซวียน ในเมื่อนางพูดเช่นนั้นแล้วและตอนนี้ตนเองก็พักผ่อนอยู่ที่เรือน ย่อมต้องรับปากว่าจะไป

ช่วงพลบค่ำ รอตตอนที่สวีจิ้งเซวียนไปถึงเรือนชงเฮ่อของอู้อี ก็ได้เห็นว่าภายในห้องมีคนที่เขาไม่รู้จักเพิ่มขึ้นมาสวมคน

แม้เขาจะไม่รู้จักหญิงวัยกลางคนกับเด็กหนุ่มผู้นั้น แต่คิดว่าก็คงเป็นเจียนฮุยหนีกับบุตรชายคนโตของนาง ส่วนเด็กสาวอีกคนก็คือคนที่เขาได้เจอที่ด้านหน้าประตูเรือนหนึ่งชั่วยเมื่อตอนกลางวัน

เขาเก็บสายตาสำรวจของตนเองกลับมาเหมือนไม่มีเรื่องอะไร จากนั้นก็คารวะให้อู้อี "หลานคารวะท่านย่า"

อู้อีกำลังนั่งกอดเด็กสาวชุดสีแดงอยู่บนตั่งหัวอัน บนใบหน้าประดับรอยยิ้มใจดี เมื่อเห็นสวีจิ้งเซวียนคารวะให้นาง นางก็โบกมือยิ้มเอ่ย "ข้ารู้ว่าเจ้ามีธุระยุ่ง เพียงแต่วันนี้ครอบครัวพี่สาวของอาสะใภ้ห่าเจ้ามาถึงจวน ก็เลยเรียกเจ้ามาด้วย ทุกคนได้มากินอาหารร่วมกันและพบหน้ากันย่อมเป็นเรื่องดี"

เจียนเหยียนอยู่ด้านข้างได้ยินแล้วรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง

ตามหลักแล้วอู้อีเป็นย่าของสวีจิ้งเซวียน ทว่าเหตุใดนางฟังอู้อีพูดเช่นนั้นกลับคล้ายกำลังอธิบายให้สวีจิ้งเซวียนฟัง ข้าเวลาอู้อีพูดกับสวีจิ้งเซวียนยังแฝงความระมัดระวังและประจบประแจงเอาไว้ไม่มีความสนิทสนมอย่างที่ย่าหลานควรมีให้กันเลย

และช่วงที่เจียนเหยียนกำลังประหลาดใจนั่นเอง จี๋ซื่อก็พาสวีจิ้งเซวียนไปทำความรู้จักเจียนฮุยฮินแล้ว ก่อนเรียกให้เจียนซิงกับเจียนเหยียนมาหาต่อ

เจียนซิงจะต้องได้ยินคนเล่าประวัติอันเก่งกาจของเด็กหัวกะทิสวีมาแล้วเป็นแน่ สายตาที่มองสวีจิ้งเซวียนในยามนี้จึงเป็นเหมือนเด็กน้อยที่ได้เห็นคิงคองยักษ์ในสวนสัตว์เป็นครั้งแรก มีความหวั่นเกรง ทว่าก็ยังอยากเข้าไปดูใกล้ๆ และพูดคุยกด้วย

เมื่อถึงคราวเจียนเหยียนนางกลับแค่หลุบตาลงน้อยๆ ไม่ได้มองสวีจิ้งเซวียน ก่อนจะย่อกายคารวะอย่างสำรวมพร้อมเอ่ยเรียกสั้นๆ ว่า "คุณชายใหญ่"

สวีจิ้งเซวียนเองก็ประสานมือตอบและแค่เอ่ยเรียก "คุณหนูเจียน" กระชับสั้นเช่นกัน เท่านั้นก็นับว่าทั้งสองคนได้ทักทายกันแล้ว

จากนั้นก็ได้ไปทักทายฮุยฮินกับบุตรชายบุตรสาวของบ้านที่เหลือของสกุลสวีต่อ หลังพูดคุยกันสักพักก็มีสาวใช้กับป่าวหญิงอาวุโสเดินเข้ามาตั้งโต๊ะอาหาร

อาหารมื้อหนึ่ง ฉากหน้าก็นับว่ากินกันอย่างปรองดองมีความสุข หลังกินเสร็จเจียนฮุยฮินก็พาเจียนเหยียนไปนั่งร่วมพูดคุยกับจี๋ซื่อ หลังสนทนาเรื่อยเปื่อยกันครู่หนึ่งถึงได้บอกลากลับไป

ทันทีที่พวกนางจากไป จี๋ซื่อก็เอนตัวลงวางแขนข้างหนึ่งเท้าอยู่บนหมอนหนุนสีน้ำเงินข้มทอดลายมังกรตัวเล็ก สนทนาสัพเพเหระกับจี๋หมั้วมั่วคนสนิทของตนเอง แต่ก็แค่พูดเรื่องครอบครัวเจียนฮุยฮินเท่านั้น แน่نونว่าความหมายโดยนัยแฝงอาการดูถูกพวกเจียนฮุยฮินที่เป็นแค่ตระกูลพ่อค้าด้วย

จู้หม่วม้วยอ๋มเอ๋ยสนับสนุนคำพูดของนาง

หลังจากนั้นสักพักก็ซื้อโต๊ะแคงร่างเป็นท่าที่สบายกว่าเดิม ครุ่นคิดแล้วเอ๋ยถามขึ้นว่า "ด้านเซวี่ยนเอ๋อร์ตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง"

จู้หม่วม้วยอ๋มเอ๋ยตอบ "หลายวันมานี้ปวดคอยสังเกตดู คุณหนูอุ๋ซุชอบคุณชายใหญ่เข้าจริงๆ แล้วเจ้าคะ ขอแค่คุณชายใหญ่กลับมาวันหยุด คุณหนูอุ๋ซุก็จะหาโอกาสไปพบหน้าคุณชายใหญ่เสมอ คุณหนูอุ๋ซุหน้าตาน่ามองน่าเอ็นดู อ๋อนโยนบริสุทธ์ร้าวกับปั่นมาจากน้ำเซ่นนี้ บุรุษผู้ใดจะไม่ชมชอบได้ หากได้ใกล้ชิดกันบ่อยครั้งยังจะต้องลุ่มเฒ่าคุณชายใหญ่จะไม่ชอบคุณหนูอุ๋ซุอีกหรือเจ้าคะ"

อุ๋ซุได้ยินแล้วก็ผงกศีรษะเห็นด้วย

อุ๋จี้เซวี่ยนเป็นหลานสาวจากบ้านพี่ชายนาง ตอนที่พี่ชายนางต้องออกจากเมืองหลวงไปรับตำแหน่งที่ต่างเมืองได้พาอุ๋จี้เซวี่ยนมาพบนางด้วยครั้งแรกที่นางได้เห็นอุ๋จี้เซวี่ยนก็นึกชอบนิสสัยสงบเสถียรมีอายุน้อยของอีกฝ่าย ทั้งยังเห็นว่าหลานสาวผู้นี้มีรูปโฉมที่น่ามอง กิริยาก็อ่อนหวาน จึงรั้งตัวอีกฝ่ายไว้ที่จวนสกุลสวี

แต่ความจริงอุ๋ซุซันมีเจตนาส่วนตัวอยู่ นางอยากจะจับคู่อุ๋จี้เซวี่ยนกับสวีจี้เซวี่ยน เช่นนี้มีโช้วครอบครัวจะได้เกี่ยวดองกันแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นหรือหรือ ดังนั้นนางจึงรั้งอุ๋จี้เซวี่ยนเอาไว้เลี้ยงดูข้างกาย ให้ได้พบหน้าสวีจี้เซวี่ยนทุกเช้าค่ำ ให้ต่างฝ่ายต่างตกหลุมรักกันย่อมดีที่สุด

"จู้หม่วม้วย" อุ๋ซุซันคิดๆ แล้วก็เอ๋ยสั่ง "ช่วงนี้อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้นมาแล้ว หากวันตัดชุดฤดูใบไม้ผลิสิ้นสดใสให้เซวี่ยนเอ๋อร์สักหลายๆ ตัว แล้วก็ซื้อเครื่องประดับใหม่ๆ มาด้วย เงินค่าตัดชุดกับซื้อเครื่องประดับให้เอาจากส่วนของข้าไปใช้"

จู้หม้วม้วชานรับ

อู๋ซื่อเอ๋ยต๋อ "ข้านี้ถึงอีกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เมื่อครูนี้นี้ได้เห็นคุณหนูสกุลเจียนผู้นั้น รูปโฉมเองก็นับว่างดงาม พุดกันตามตรงก็นับว่าชมเชวียนเอ๋อร์ลงไปได้ ทั้งยังมีกิริยามารยาทสง่างาม ดูน่าเอ็นดู จู้หม้วม้วเจ้าว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ว่า..."

จู้หม้วม้วรู้ว่าผู้เป็นนายกำลังกังวลสิ่งใดจึงรีบยิ้มเอ่ยขึ้นมาทันที "จะเป็นไปได้ได้อย่างไรเจ้าคะ แม้คุณหนูเจียนจะรูปโฉมงดงาม แต่ว่าก็เพิ่งอายุไม่เท่าไร...อายุสิบสาม แค่นี้ก็น้อยคนหนึ่งเท่านั้นเอง! คุณชายใหญ่อายุยี่สิบสี่ปีแล้ว ทั้งสองคนอายุห่างกันสิบเอ็ดปี คุณชายใหญ่จะต้องตางางได้ อย่างไรกัน ท่านคิดมากไปแล้วเจ้าคะ!"

"แต่ข้าก็ยังไม่วายใจอยู่ดี" อู๋ซื่อถอนหายใจ "ข้าคงคิดมากไป แต่เมื่อครูนี้นี้ในงานเลี้ยง ข้าเห็นสายตาของเจียนฮูหยินเฝ้าแต่มองไปที่เชวียนเกอเอ๋อร์ ตอนที่พุดคุยเรื่อยเปื่อยก็ยังคงเคยถามเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานของเชวียนเกอเอ๋อร์อีกด้วย"

"เจียนฮูหยินก็แค่เห็นว่าคุณชายใหญ่อายุปาเข้าไปยี่สิบสี่ปีแล้ว แต่ยังไม่แต่งงาน ก็เลยถามออกมาด้วยความประหลาดใจเฉยๆ เจ้าคะ" จู้หม้วม้วเอ่ยปลอบอู๋ซื่อ "ท่านคิดมากเกินไปแล้วจริงๆ"

อู๋ซื่อผงกศีรษะเบาๆ "ขอให้เป็นอย่างนั้นก็แล้วกัน"

แต่ความจริงความกังวลของอู๋ซื่อนั้นเป็นเรื่องจริง เจียนฮูหยินมีความคิดจะจับสวี่จั้งเชวียนอยู่จริงๆ

ตอนนี้นางกำลังนอนตะแคงอยู่บนตั่ง ฟังเรื่องที่ให้เงินจูไปสืบข่าวมา "...สกุลสวี่มีทั้งหมดห้าบ้าน ในจำนวนนั้นนายท่านใหญ่ นายท่านสาม

กับนายท่านห้าสามีของน้องสาวท่านต่างไม่อยู่แล้ว นายท่านสี่ทำการค้าออกไปก่อตั้งอีกตระกูลได้พาคนในครอบครัวย้ายออกไปจากจวนนานแล้ว ดังนั้นในบรรดาบุตรชายรุ่นก่อนจึงเหลือแค่ท่านรองที่ยังอาศัยอยู่ในจวน ด้วยเหตุนี้สูหยินผู้เฒ่าสวี่จึงมอบเรือนเจาสุยเรือนหลักของจวนสกุลสวี่ให้บ้านรอง ส่วนตัวนางไปอยู่ที่เรือนชงเฮ่อข้างๆ ส่วนที่อาศัยของจีนชื่อจากบ้านใหญ่กับอวี่ชื่อของบ้านสามก็อยู่ในเรือนเล็กสองหลังด้านหลังเรือนชงเฮ่ออีกที่เจ้าคะ"

"เหตุใดถึงไม่ใช่บ้านใหญ่ที่อาศัยอยู่เรือนเจาสุย แต่เป็นบ้านรองแทนเล่า" เจียนสูหยินประหลาดใจอย่างมาก "ต่อให้นายท่านใหญ่จะไม่อยู่แล้ว แต่ตอนนี้ไม่ว่าอย่างไรคุณชายใหญ่ก็มีตำแหน่งขุนนางสูงสุดในจวนสกุลสวี่ ทั้งยังเป็นหลานชายคนโต ตามหลักแล้วบ้านใหญ่ควรจะอาศัยอยู่ในเรือนเจาสุยจึงจะถูก"

"สูหยิน" เจินจูรีบเอ่ยอธิบาย "เรื่องนี้มีสาเหตุเจ้าคะ เดิมสูหยินผู้เฒ่าสวี่ไม่ใช่ภรรยาเอกของนายท่านผู้เฒ่าสวี่ นางเป็นแค่ภรรยาเอกคนที่สองเท่านั้น แต่นายท่านใหญ่สวี่เป็นบุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกคนแรกของนายท่านผู้เฒ่าสวี่ ตัวสูหยินผู้เฒ่าสวี่เองให้กำเนิดแก่นายท่านรองกับนายท่านห้าเท่านั้น นายท่านสามกับนายท่านสี่ล้วนเกิดจากอนุภรรยา มีหน้าซ้ำปาวยังได้ยินมาว่าคุณชายใหญ่สวี่ก็ไม่ใช่บุตรของจีนชื่อเหมือนกัน เดิมเป็นบุตรของอนุภรรยาของนายท่านใหญ่ แค่เลี้ยงดูภายใต้ชื่อของจีนชื่อเท่านั้น"

"ที่แท้คุณชายใหญ่ผู้นี้เกิดจากอนุหรือนี่" เจียนสูหยินเอ่ยออกมาซ้ำๆ

ตัวเจียนสูหยินเป็นลูกที่เกิดจากภรรยาเอกไม่ค่อยเห็นลูกอนุอยู่ในสายตา ทว่าเมื่อคิดอีกที ตอนนี้สวี่จ้งเซวียนดำรงตำแหน่งขุนนางชั้นสูง

เช่นนี้ ต่อให้เกิดจากอนุแล้วอย่างไรกัน ดังนั้นนางจึงเอ่ยต่อว่า "ช่างเถอะ เรื่องของคนอื่นๆ เจ้าไม่ต้องพูดให้ข้าฟังแล้ว แค่ว่าพูดเรื่องของขุนชายใหญ่ ให้ข้าฟังดีๆ ก็พอ"

เงินจุหยุดคิดเล็กน้อย "บ่าวได้ยินมาว่าขุนชายใหญ่ผู้นี้ร้ายกาจ อย่างยิ่ง สมัยที่เขาสอบเตียนชื่อตอนอายุสิบแปดปีได้ถูกแต่งตั้งเป็น จั้วงหยวน ได้รับตำแหน่งราชอาลักษณ์แห่งสำนักราชบัณฑิต ขุนนาง ลำดับหลักชั้นหกจากพระโอรสของฮ่องเต้ทันที เป็นคนที่มีชื่อเสียงตั้งแต่ วัยหนุ่มจริงๆ ภายหลังเขาได้รับตำแหน่งครบสองปีก็ย้ายไปเป็นขุนนาง เรียบเรียงตำราแห่งสำนักราชบัณฑิต ขุนนางลำดับหลักชั้นห้า เข้าจวน เหลียงอ่องไปบรรยายตำราให้เหลียงอ่องฟัง ได้ยินว่าเหลียงอ่องให้ความสำคัญ แก่เขามาก ทั้งยังได้ยินว่าราชเลขาธิการคนปัจจุบันเป็นอาจารย์ ของเขา เมื่อมีความสัมพันธ์สองชั้นอย่างเหลียงอ่องกับราชเลขาธิการ เช่นนี้ เกรงว่าวันหน้าตำแหน่งขุนนางของขุนชายใหญ่จะยังเลื่อนขึ้นไปอีก เจ้าคะ!"

เจียนฮูหยินตกตะลึงจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะ หลังจากนั้นสักพักก็ ได้สติกลับมา ก่อนถามคำถามที่นางสนใจมากที่สุดในตอนนี้ออกไป "เหตุใด ขุนชายใหญ่อายุเข้าไปยี่สิบสี่ปีก็ยังไม่แต่งงานอีก มีสาเหตุอะไรซ่อนอยู่ หรือไม่"

เงินจุตอบว่า "เรื่องนี้บ่าวเองก็ไปสืบมาแล้วเช่นกัน ได้ยินมาว่าสมัยที่ นายท่านใหญ่ยังอยู่ก็เคยหมั้นหมายไว้ให้ขุนชายใหญ่ แต่หลังนายท่านใหญ่ ตายไป ขุนชายใหญ่ก็ไว้ทุกข์อยู่หลายปี ภายหลังหลุดสำหวัทุกข์ครบปี แล้ว คุณหนูที่หมั้นหมายไว้กลับไว้ว่าสนามาป่วยหนักตายจากไป จากนั้น ขุนชายใหญ่ก็รับตำแหน่งขุนนางเรียบเรียงตำราอยู่สองปี ทั้งยังไปดูแล

สำนักการศึกษาที่หนานจิงมาอีกสองปี เมื่อปีก่อนได้เลื่อนขั้นเป็นรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายกรมพิธีการถึงได้กลับมาเมืองหลวง เพราะสาเหตุเหล่านี้ ดังนั้นแม้ตอนนี้คุณชายใหญ่จะอายุสี่สิบสี่ปีแล้วก็ยังไม่ได้แต่งงานเจ้าค่ะ"

เจียนฮูหยินรู้สึกพึงพอใจ บนใบหน้าจึงปรากฏความยินดีขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ เลื่อนมามาที่อยู่ด้านข้างมองเห็นเข้าพอดี

หลังโบกมือให้เงินจูงออกไป เจียนฮูหยินก็เอ่ยกับเสี้ยนมามาว่า "คุณชายใหญ่ผู้นี้เป็นคนร้ายกาจไม่น้อย เกรงว่าอนาคตจะก้าวหน้ามากกระมัง"

เสี้ยนมารีบร้องตอบรับ "ใช่แล้วเจ้าค่ะ ก่อนหน้านี้นัดกินอาหาร บ่าวลองสังเกตคุณชายใหญ่ดู รูปโฉมหล่อเหลาไม่พูดถึง กิริยาท่าทาง คำพูดคำจายังนุ่มนวล ทั้งยังเป็นคนที่ดูไม่ออกว่าในใจคิดอะไรอยู่ วันหน้าจะต้องไม่ใช่บุคคลธรรมดาแน่นอนเจ้าค่ะ!"

เจียนฮูหยินผงกศีรษะ ทว่าไม่ได้พูดอะไรต่อ ในใจคิดเพียงว่า กรมพิธีการเป็นกรมที่ดูแลเรื่องการจัดสอบขุนนางพอดี ถ้าหากเกาะสวี่จิ้งเซวียนผู้นี้ได้ยังต้องกังวลว่าจะหาตำแหน่งขุนนางให้เจียนซิงไม่ได้อีกหรือ สวี่จิ้งเซวียนแค่ขยับนิ้วส่งๆ ก็น่าจะมีตำแหน่งมากมายแล้ว! นางย่อมหวังว่าบุตรชายตนเองจะเป็นขุนนางได้เช่นกัน จะได้เป็นเกียรติให้แก่วงศ์ตระกูล

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้รอยยิ้มบนใบหน้าเจียนฮูหยินก็ยิ่งกว้างขึ้นกว่าเดิม นางครุ่นคิดก่อนเอ่ย "แม่เหียนเจี่ยเอ๋อร์จะมีพวกเสื้อผ้าเครื่องประดับอยู่บ้าง แต่ในเมื่อตอนนี้มาอยู่ที่ทงโจว ก็ไม่รู้ว่าทางด้านนี้นิยมของแบบใดบ้าง ไม่อาจให้นางสวมเสื้อผ้าเครื่องประดับเก่าๆ พวกนั้นแล้ว

ถูกคนหัวเราะเยาะเอาได้ เดินมาหา ไร่มีเวลาพวกเราไปข้างนอก ออกไป
ซื้อเสื้อผ้ากับเครื่องประดับใหม่ๆ ให้เหยียนเจี๋ยเอ๋อร์กัณเถอะ"

เดินมามาย่อมผกศัระเห็นด้วยก่อนยิ้มเอ๋ย "เดิมคุณหนูของ
พวกเราถึงดงามมากอยู่แล้ว หากสวมเสื้อผ้ากับเครื่องประดับที่สุหยิน
เลือกเองกับมืออีก ต่อให้ยืนอยู่ในกลุ่มคนก็ยังคงถูกสังเกตเห็นได้ในทันที
อยู่ดีเจ้าคะ"

ประโยคนั้นถูกใจเจียนสุหยินอย่างมาก ชั่วขณะหนึ่งนางรู้สึกว่เส้นทาง
ขุนนางของเจียนซิงนั้นไร้อุปสรรคแล้ว

และอีกทางด้านหนึ่งเจียนเหยียนก็กำลังฟังข่าวที่ไปเวสสืบมาให้นาง
เช่นกัน

"คุณชายสกุลสวีมีสี่ท่านเจ้าคะ นอกจากคุณชายสี่อันเกอเอ๋อร์
ที่ท่านนำของท่านให้กำเนิดแล้ว ก็มีคุณชายใหญ่สวีจ้งเซวี่ยนของบ้านใหญ่
ที่เกิดจากอนุทว่าถูกรับเลี้ยงไว้ในชื่อของจินซือ คุณชายรองสวีจ้งจ้งตอนนี
อายุสิบแปดปี เป็นบุตรของอวี่ซือของบ้านสาม คุณชายสามสวีจ้งเจ้อก็
อายุสิบแปดปีเช่นกัน เด็กกว่าคุณชายรองเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น ทว่า
เกิดจากอนุสกุลเว่ยผู้หนึ่งของบ้านรองเจ้าคะ"

เจียนเหยียนผกศัระเจี๊ยบๆ

นางนึกไม่ถึงว่าสวีจ้งเซวี่ยนจะเกิดจากอนุ ทว่าจะเกิดจากภรรยาเอก
หรืออนุแล้วแตกต่างกันอย่างไร ตอนนี้แม้แต่สุหยินผู้เฒ่าจะคุยกับ
สวีจ้งเซวี่ยนยังต้องคอยระมัดระวังคำพูดด้วยซ้ำ!

"ส่วนด้านคุณหนูสกุลสวี เด็กสาวชุดแดงที่ท่านเห็นสุหยินผู้เฒ่ากอดอยู่
เมื่อเย็นก็คือคุณหนูใหญ่สวีเมี่ยวหว่า เกิดจากฝั่งซือ สุหยินของบ้านรอง

คุณหนูรองสวีเมียวหลันก็เป็นลูกของบ้านรองเช่นกัน แต่เกิดจากอนุสกุลเว่ย ที่ให้กำเนิดคุณชายสามผู้นั้น คุณหนูสามท่านทราบที่อยู่แล้ว ก็คือ หนึ่งเจียเอ๋อร์ของท่าน้ำท่าน ส่วนคุณหนูสี่สวีเมียวจินเป็นลูกหลง เกิดจาก มารดาคนเดียวกับคุณชายใหญ่ ทว่าอนุภรรยาผู้นี้กลับไร้วาสนา หลังคลอด คุณหนูสี่ออกมาก็ตายจากไป ดังนั้นคุณหนูสี่จึงถูกรับเลี้ยงในชื่อของจินซือ เช่นกัน คุณหนูสี่ผู้นี้เป็นเพราะคลอดก่อนกำหนด สุขภาพจึงไม่แข็งแรง ไม่ค่อยออกมาข้างนอกนัก ปกติจะอยู่แต่ในเรือนของตนเองเท่านั้น เย็นวันนี้ นางก็ไม่ได้ออกมากินอาหาร ดังนั้นคุณหนูจึงไม่เคยเจอนาง นอกจากนี้ ยังมีอุ้งจิ้งเขยียนที่เป็นคุณหนูลูกพี่ลูกน้องอยู่อีกคน นางเป็นหลานสาวทาง สกุลเดิมของฮูยินผู้เฒ่า มาอยู่ในจวนสกุลสวีประมาณสองปีได้แล้ว ได้ยินมาว่าปกติคุณหนูลูกพี่ลูกน้องผู้นี้สนิทกับคุณหนูใหญ่ คุณหนูสี่ เป็นคนมีนิสัยอ่อนโยนผู้นี้หนึ่ง"

เจียนเหยียนฟังไปเว่ยพูดจบก็ดีดลูกคิดคำนวณในใจเล็กน้อย ก่อน ถอนหายใจออกมาเบาๆ

ยังคงเป็นคำเดิม สถานที่ที่มีคนก็คือยุทธภพ นางยังคงต้องคอย ระมัดระวัง อย่าได้ก้าวพลาดเด็ดขาดอยู่ดี

5

วันเวลาผ่านไปเร็วดังลูกธนูหลุดจากแสง เพิ่งจะพ้นช่วงหนาวเหน็บ
ของเดือนสองไป ตอนนี้จวนเข้าสู่เดือนสามอันอบอุ่นแล้ว

เจียนเหยียนกำลังนั่งอ่านตำราเล่มหนึ่งอยู่ในศาลาของป่าเหมย
นางไม่ค่อยชอบนั่งอึดอัดอยู่ในห้องทั้งวัน ดังนั้นเวลารว่างก็จะออกไป
เดินเล่นตามสถานที่ต่างๆ ของสวนดอกไม้ และพอออกมาเดินเล่นนาง
จึงได้รับรู้ถึงข้อดีของป่าเหมยแห่งนี้เข้า

ป่าเหมยผืนนี้ไม่ได้ใหญ่นัก มีแค่ต้นเหมยหลายสิบต้น ด้านในมี
ศาลาหกเหลี่ยมเล็กๆ อยู่หลังหนึ่ง ข้างในศาลามีโต๊ะหินกับเก้าอี้หินอยู่
ครบครัน ตรงราวกันสองฝั่งเป็นเก้าอี้เหมยเหริน* จะนั่งหรือนอนก็ได้ทั้งสิ้น

ก่อนหน้านี้นางเคยสำรวจป่าเหมยแห่งนี้ไปรอบหนึ่ง รู้ว่าที่ด้านหลัง
มีกำแพงสีขาว บนกำแพงมีประตูดอกไม้อยู่ ทั้งยังมีหน้าต่างอยู่ด้านข้าง

* เก้าอี้เหมยเหริน หมายถึงเก้าอี้ที่สร้างยาวไปกับระเบียบทางเดิน มีความสูงในระดับที่พิงหลังได้ มีไว้สำหรับ
นั่งพักระหว่างทาง

อีกสองสามบาน นางเองก็เคยเดินทะลุประตูวงเดือนไปดูข้างหลังมาแล้ว เห็นว่ามีต้นอุ้ง* ขนาดสองคนโอบจำนวนหนึ่งตั้งตระหง่านบดบังแสงตะวัน ทว่าไม่เห็นเงาของผู้ใด นางถึงได้สบายใจ ปกติเวลาว่างๆ ก็จะเอาตำรา มาอ่าน หรือไม่ก็นั่งเหม่ออยู่ในป่าเหมยผืนนี้เสียเลย

จนจะเข้าสู่เดือนสาม สภาพอากาศอบอุ่นขึ้นมาแล้ว ต้นเหมย บริเวณรอบๆ สองฝั่งซ้ายขวาของศาลาเริ่มมีลูกเหมยเล็กๆ อยู่บนต้น ลูกกลมมนแต่ละลูกซ่อนตัวอยู่ระหว่างใบไม้เขียวดกหนา บางคราก็จะมี นกบินมาเกาะบนกิ่งไม้ คอยส่งเสียงร้องจิบๆ ไม่หยุด

เจียนเหยียนรู้สึกมีความสุข ตอนนี่จึงนั่งอ่านหนังสือพลาง ครวญเพลงเบาๆ ไปด้วย

ทำนองเพลงที่ครวญก็เข้ากับทัศนียภาพอย่างยิ่ง เป็นเพลง... บุปผาบานยามวสันต์

หลังจบเพลงบุปผาบานยามวสันต์ นางก็ครวญเพลงคล้ายๆ กันต่อ พร้อมพลิกตำราในมือไปอีกหน้า

ระหว่างที่ครวญเพลงอยู่นางก็ได้ยินเสียงเมี้ยวเบาๆ ดังแว่วมา ฟังดูคล้ายเป็นเสียงร้องของลูกแมวตัวหนึ่ง

นางจึงปิดตำรา เดินหาไปตามเสียง ในที่สุดก็เจอลูกแมวที่ได้ต้นเหมย ต้นหนึ่ง

ลูกแมวยังตัวเล็กมาก ตัวสีส้มอมน้ำตาล มีแค่ตรงปลายจมูกที่เป็น สีขาวเล็กๆ เจียนเหยียนนั่งยองๆ ก่อนประคองมันไว้บนฝ่ามือซ้ายอย่าง ระมัดระวัง ทั้งยังอนิ้วชี้ข้างขวายื่นไปเชี่ยคางมันอย่างนุ่มนวลพลาถามมัน เสียงอ่อนโยนว่า "เจ้าตัวน่าสงสาร มาอยู่ที่นี่ตามลำพังได้อย่างไรี้ แม่เจ้าเล่า"

* ต้นอุ้ง หรือ Chinese Parasol Tree เป็นไม้ยืนต้น ใบเป็นรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีเหลือง ไม้เนื้อเหนียว ใช้ทำเครื่องดนตรี ตามตำนานจีนเชื่อว่าพญาหงส์จะเกาะอยู่บนต้นอุ้งเท่านั้น จึงนับเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

ลูกแมวน้อยนอนอยู่ในฝ่ามือนาง ดวงตากลมโตมองมาที่นางพร้อมส่งเสียงร้องเหมียวๆ ทั้งยังแลบลิ้นออกมาเลียมือนางอีกด้วย

ปลายลิ้นของมันสากเล็กน้อย เวลาเลียลงบนมือเจียนเหยียนให้รู้สึกจี้จี้ นางถูกมันเลียจนหลุดหัวเราะออกมา จึงเกาปลายคางมันแรงขึ้นกว่าเดิมและลูบศีรษะมัน หนึ่งคนหนึ่งแมวเล่นกันอย่างมีความสุข ทว่าไม่ทันระวังว่าจะมีคนยืนแอบมองแอบฟังอยู่

หากมีใครมองผ่านบานหน้าต่างสี่เหลี่ยมทรงดอกไผ่ถึงบนกำแพงออกไป ก็จะทำให้ตรงนั้นมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ แต่ไม่รู้ว่าเขายืนอยู่ตรงนั้นมานานเท่าใดแล้ว

ยามนี้เจียนเหยียนหยิบขนมพุทราแดงชิ้นหนึ่งออกมาจากถุงพกที่พกติดตัว กำลังบีบมันให้ละเอียด แล้วป้อนให้ลูกแมวน้อยตัวนั้นกิน

ขณะที่ป้อนนางยังเอ่ยว่า "นี่เป็นขนมพุทราแดงชิ้นสุดท้ายของข้าแล้วนะ หลังให้เจ้ากินเย็นนี้ข้าก็ต้องทนหิวแล้ว เจ้าตัวน่าสงสาร ข้าดีต่อเจ้าหรือไม่ ไหนลองว่ามา"

แต่ลูกแมวสนใจแต่เลียเศษขนมพุทราแดงในมือนาง ไม่สนใจจะตอบคำถามนางโดยสิ้นเชิง

เจียนเหยียนลูบศีรษะมันเบาๆ ลูบไปสักพักก็เอ่ยต่อว่า "จะเรียกเจ้าว่า 'เจ้าตัวน่าสงสาร' ไปตลอดก็ได้ เรียกเสียเหมือนกับว่าเจ้าน่าสงสารมากอย่างไรวงๆ นั้น มีผู้ข้าตั้งชื่อให้เจ้าดีหรือไม่" นางครุ่นคิดอย่างตั้งใจสักพักหนึ่ง เมื่อหุบตาเห็นมันยืนอยู่บนฝ่ามือตนเอง ตัวขดเป็นก้อนปุกปุยคืดๆ แล้วนางจึงยิ้มเอ่ย "นี่ก็ออกแล้ว! เรียกว่าเสี้ยวหมาถวนเป็นอย่างไร เพราะตัวเจ้าเหมือนกับก้อนไหมพรม"

จากนั้นก็ลูบศีรษะมัน ถามต่อว่า "เสี้ยวหมาถวน เจ้ามาจากที่ใดกัน

ให้ข้าพาเจ้ากลับไปเลี้ยงดีหรือไม่"

เสียวหมาถวนไม่ได้สนใจนาง ยังคงก้มหน้าตั้งใจเลียเศษขนม พุทราแดงต่อไป

ตอนนั้นเองเจียนเหยียนก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา เมื่อเงยหน้าขึ้น ก็เห็นว่าเป็นไปเวย ดังนั้นนางจึงลุกขึ้นยืน พร้อมประคองลูกแมวในมือ ยืนให้นางดู

"ไปเวย ดูสิ ข้าเจอลูกแมวตัวนี้ที่นี้ ข้ายังตั้งชื่อให้มันแล้วด้วยว่า เสียวหมาถวน ไพอเราะหรือไม่"

ไปเวยได้เห็นดวงตานางพรวระยับประหนึ่งมีแสงอาทิตย์ลอดผ่าน เมฆไม้ลงมาส่องกระทบลงในดวงตานาง

ด้วยโตมากับเจียนเหยียนตั้งแต่เด็ก ไปเวยจึงพอจะคาดเดาความคิด ของนางได้อยู่บ้าง

"คุณหนู" นางถอนหายใจเอ่ย "พวกเราเลี้ยงมันไม่ได้เจ้าคะ"

ประกายในดวงตาเจียนเหยียนหม่นลงไปทันที ความจริงนางจะไมู้ ได้อย่างไรกันว่าเจียนฮูหยินเกลียดสุนัขกับแมวมากที่สุด ไม่เคยอนุญาต ให้เลี้ยงสัตว์พวกนี้ภายในจวนมาก่อน แม้ตอนนี้นางจะพักอยู่ในเรือนแยก ทิศตะวันออกปกติก็ไม่ค่อยได้เจอเจียนฮูหยิน และอีกฝ่ายเองก็ไม่เคยมาเยือน ที่เรือนนาง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็พักอยู่ในเขตของเรือนเหอเซียงเช่นกัน จึง ไม่อาจมั่นใจได้ว่าเจียนฮูหยินจะไม่รู้เรื่องที่นางแอบเลี้ยงแมว

ไปเวยเห็นนางมีสีหน้าหม่นหมอง ในใจก็ทนไม่ได้จึงเอ่ยพลอบไปว่า "ท่านสามารถมาที่นี่เพื่อหาแมวตัวนี้ได้ทุกวันนะเจ้าคะ"

แต่เจียนเหยียนก็รู้ว่านี่เป็นแค่ประโยคปลอบใจเท่านั้น

ลูกแมวมีขาของตนเอง คิดจะไปที่ใดก็ได้ไป จะเป็นเหมือนตนเองที่ถูก

พันธนาการให้อยู่แต่ในเรือนนี้ คิดอยากออกไปที่ใดก็ไปไม่ได้ได้อย่างไร

เจียนเหยียนไม่ได้พูดอะไร นางแค้นยงๆ ลงบดขนมพุทราแดง
อีกครั้งขึ้นที่เหลื่อให้ละเอียดยแล้วโปรยลงบนพื้น ก่อนมองลูกแมววินอยู่
อีกสักพักก็ยึดตัวขึ้นแล้วเดินนำไปเว่ยออกจากป่าเหมยไป

ไปเว่ยรีบเดินตามไปทันที

เมื่อครุ่นตอนที่เจียนเหยียนได้เจอลูกแมวนางก็หลงดีใจมากเกินไป
ถึงกับหลงลืมสถานการณ์ของตนเองไปชั่วขณะ อย่างไรก็ตามนางก็เป็นแค่นก
ในกรง ปลาในบ่อเท่านั้น ต่อให้ฉากหน้าเป็นคุณหนูที่ได้รับการเลี้ยงดู
อย่างดี แต่ขอแค่ยังไม่หลุดพ้นจากการบงการของเจียนฮูหยิน นางก็ยัง
มีโอกาสจะถูกเจียนฮูหยินส่งมอบออกไปให้ผู้อื่นประหนึ่งสิ่งของชิ้นหนึ่ง
ได้ทุกเมื่ออยู่ดี

รอหลังเจียนเหยียนกับไปเว่ยเดินออกไปจากป่าเหมย คนที่ยืนมอง
อยู่ด้านหลังหน้าต่างตลอดเวลาที่เดินอ้อมประตูงเดือนออกมาหยุดอยู่
ข้างลูกแมวตัวนั้น

คนผู้นี้สวมชุดผ้าโปร่งสีซีขาว บุคลิกสูงสง่า รูปร่างหล่อเหลา เขาก็คือ
สวีจ้งเซวียนนั่นเอง

ลูกแมวยังคงตั้งใจเลียเศษขนมพุทราแดงบนพื้นโดยไม่คิดสนใจ
คนรอบข้างอย่างสิ้นเชิง

สวีจ้งเซวียนหลับตามองมันโดยไม่ได้พูดอะไร

เขานึกถึงว่าเมื่อครุ่นเขาเดินตามเสียงครวญเพลงมาก็เห็นเด็กสาว
ผู้หนึ่งพึงร่างอยู่บนเก้าอี้เหมยเหรินด้วยท่าทางเกียจคร้าน ศีรษะก้มลง
อ่านตำราในมือขณะกำลังครวญทำนองเพลงที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

เขารู้จักเด็กสาวผู้นี้ นางคือเจียนเหยียนที่เขาเคยได้พบหน้ามาก่อนหน้านี้สองหน

ในการพบหน้าสองครั้งนั้น แม้จะไม่ได้พูดคุยอะไรกัน ทว่าภาพประทับใจที่เจียนเหยียนมอบให้เขาคือเด็กสาวผู้มีกิริยามารยาทสง่างามเหมือนคุณหนูในห้องหอคนอื่นๆ เพียงแต่เมื่อครูนั่งที่นั่งอย่างเกียจคร้านอยู่ตรงนั้นยังจะมีท่าทางของคุณหนูในห้องหอเหลืออยู่อีกที่ใดกัน

หลังลูกแมวเลียกินเศษขนมพุทราแดงบนพื้นเสร็จก็ร้องเหมียวๆ ออกมา สวีจิงเซวียนก้มหน้ามองมันพลางนึกไปถึงภาพเมื่อครู่ที่เด็กสาวผู้นั้นนั่งยองๆ ประคองลูกแมวตัวนี้อยู่ในฝ่ามือ มีแสงอาทิตย์ลอดผ่านเมฆไม่ลงมาถึงกระทบบนเรือนผมสีดำสนิทและกระโปรงสีเขียวหยกของนางยามเมื่อลมพัดผ่านแสงอาทิตย์สีทองอ่อนจางก็ดูอบอุ่นไประหว่างเรือนผมและกระโปรงนาง

ตอนที่ฉิ่งตามมาพบจึงได้เห็นคุณชายของตนเองกำลังประคองบางสิ่งไว้บนฝ่ามือ ครั้นตั้งใจมองจนเห็นชัดว่าเป็นลูกแมวตัวหนึ่งก็อดตกตะลึงไม่ได้ คุณชายไม่ชอบสิ่งที่มีขนปุกปุยที่สุดแล้ว กระทั่งชุดฤดูหนาวยังไม่ยอมใส่เสื้อที่ปกเสื้อกับแขนเสื้อประดับขน เหตุใดตอนนี้กลับประคองลูกแมวขนปุยตัวหนึ่งไว้ในมือได้เล่า แต่เขาก็ไม่กล้าเผยความรู้สึกออกมาทางสีหน้า เพียงแค่วางมือแนบลำตัวและเอ่ยเรียกอย่างนอนน้อมเท่านั้น "คุณชาย"

สวีจิงเซวียนเหลือบมองฉิ่งก่นยืนลูกแมวไปให้พร้อมสิ่ง "หากองที่กว้างขวางสบายๆ ใส่แมวตัวนี้ แล้วเอามันกลับไปเลี้ยงดูที่เมืองหลวงดีๆ"

แม้ระยะห่างระหว่างทงโจวกับเมืองหลวงจะไม่ไกล ซีมักก็ใช้เวลาแค่ราวครึ่งชั่วยาม* แต่ทุกวันสวีจิงเซวียนจะต้องไปทำงานที่กรมพิธีการ

* ชั่วยาม เป็นการนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดย 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง ดังนั้นครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ทุกวันที่สาม หก และเก้ายังต้องร่วมประชุมที่ห้องพระโรง ดังนั้นจึงซื้อเรือนสองทางเข้าออกแห่งหนึ่งไว้ที่เมืองหลวง ปกติพักอาศัยอยู่ที่นั่น ถึงวันหยุดเมื่อใดจึงจะกลับมาทงโจว

จีซังยื่นมือไปปรับลูกแมวมา วูบแรกรู้สึกว่เจ้าตัวเล็กในมือตัวนี้ทั้งตัวเล็กและนุ่มนวลจริงๆ เขากลัวว่าหากออกแรงมากไปเล็กน้อยโดยไม่ทันระวัง ก็อาจเผลอบีบสิ่งมีชีวิตที่เล็กปานนี้ตายได้

"คุณ...คุณชายขอรับ" เขาปกป้องลูกแมวในมืออย่างระมัดระวัง ป้องกันไม่ให้ตนเองพลั้งมือทำร้ายมันก่อนถามออกมา "จะตั้งชื่อให้ลูกแมวตัวนี้หรือไม่ขอรับ" ทว่าทันทีที่ถามออกไปเขาก็อยากตบหน้าตนเองสักขาดหนึ่งทันที

มีแต่พวกหญิงสาวในห้องหอเท่านั้นที่เวลาเลี้ยงแมวเลี้ยงสุนัขแล้วจะตั้งชื่อให้พวกมัน คุณชายของเขาเป็นบุรุษ แม้จะไม่ว่าเหตุใดๆ ก็นึกอยากจะเลี้ยงแมวขึ้นมา ซ้ำยังเป็นลูกแมวที่ธรรมดาสุดๆ ตัวหนึ่งด้วย แต่จะละเอียดย่อจนถึงขั้นตั้งชื่อให้มันได้อย่างไร

เขาเตรียมจะเปิดปากขอรับโทษจากสวี่จ้งเซวียน แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอ่อนโยนของคุณชายตนเองดังขึ้นเบาๆ...

"เรียกเสี่ยวเหมาถวนก็แล้วกัน"

จีซังรู้สึกว่การถูกรุกรามตนเองเกือบจะหล่นลงพื้นด้วยความตกใจอยู่แล้ว

เสี่ยวเหมาถวน? นี่มันชื่ออะไรกัน! ในฐานะจ้วงหยวนผู้มีชื่อเสียงไปทั่วหล้าตั้งแต่อายุสิบแปดปี จะตั้งชื่อให้สัตว์เลี้ยงตนเองทั้งที่ ไม่ควรตั้งให้ยิ่งใหญ่กว่านี้หน่อยหรือ เสี่ยวเหมาถวนนับเป็นอะไรได้เล่า!

6

หลังเจียนเหยียนเดินออกมาจากป่าเหมยก็มุ่งตรงไปข้างหน้าโดยไม่พูดอะไร ข้างหลังมีไปเวยเดินตามหลังมาติดๆ

ช่วงนี้ต้นท้อริมสระน้ำออกดอกสีแดงระเรื่อ ต้นหลิวเขียวขจี เป็นทัศนียภาพที่งดงามอย่างมาก

หลังเดินไปได้ไม่นานเจียนเหยียนก็เห็นเด็กหญิงผู้นั่งอยู่บนก้อนหินใต้ต้นหลิวริมฝั่งเข้ากะทันหัน ด้านข้างมีสาวใช้เกล้าผมสองมวยยืนอยู่ด้วย

เจียนเหยียนแอบมองสังเกตนางจากปลายหางตา เห็นว่าเด็กหญิงมีรูปร่างแบบบาง สีหน้าดูขาวผิตปกติ ปลายคางแหลม ทว่าดวงตาใสกระจ่าง กำลังมองตรงมาที่นาง

เจียนเหยียนสังเกตเห็นว่าในวันที่อากาศอบอุ่นเช่นนี้ เด็กหญิงผู้นี้กลับยังสวมเสื้อสำหรับฤดูหนาว แม้จะนั่งอยู่บนก้อนหินแต่ก็ปูเบาะรอง

หนาๆ เอาไว้ชั้นหนึ่งด้วย นางจึงรู้ในทันทีว่าเด็กหญิงผู้นี้เป็นใคร

นางมาอยู่ที่จวนสกุลสวีได้ประมาณหนึ่งเดือน ทุกคนภายในจวน
แห่งนี้นางแทบจะเคยพบหน้ามาหมดแล้ว มีเพียงคุณหนูสี่สวี่เมียวจิน
ที่นางยังไม่เคยพบมาก่อน ดังนั้นคุณหนูตรงหน้าผู้นี้ก็คงจะเป็นสี่สวี่เมียวจิน
แน่แล้ว

นางกำลังครุ่นคิดว่าจะแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นแล้วเดินผ่านไปเลย
หรือว่าจะหยุดลงทักทายคุณหนูสี่สวี่เมียวจินผู้นี้ ก็ได้ยินสี่สวี่เมียวจิน
เอ่ยขึ้นมากะทันหัน

"ท่านคือญาติผู้พี่ของพี่หญิงสามข้าหรือเจ้าคะ"

ประโยคนี้น่าสนใจไม่น้อย เจียนเหยียนคิดในใจขณะหยุด
ฝีเท้า นางหันกลับมาเผชิญหน้ากับสี่สวี่เมียวจิน บนใบหน้าประดับรอยยิ้ม
พรางผงกศีรษะ "ใช่แล้ว ข้าคือญาติผู้พี่ของหญิงเออร์"

"ถูกพวกแมวกวักใบนั้นของพี่หญิงสามข้า ท่านเป็นคนเย็บหรือเจ้าคะ"
เสียงของสี่สวี่เมียวจินแผ่วเบา เบาเช่นคนที่เพิ่งผ่านอาการป่วยหนักมาแล้ว
ไม่มีเรี่ยวแรงเท่าไร

"ใช่แล้ว" เจียนเหยียนผงกศีรษะพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ข้า
เย็บเอง"

สี่สวี่เมียวจินเงยหน้ามองนาง ริมฝีปากมึนแน่นไม่พูดอะไรทั้งสิ้น
แต่ความคาดหวังในดวงตานางไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนดูออก

เจียนเหยียนคิดในใจว่า...เด็กหญิงผู้ซึ่งปากแข็งเหลือเกิน ทั้งๆ ที่
อยากได้ถูกพวกแบบหญิงเออร์ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมเอ่ยออกมา แต่
เมื่อเห็นสีหน้าที่ทั้งตื้อตึงและน่าเอ็นดูเช่นนั้นของสี่สวี่เมียวจิน เจียนเหยียน
ก็ทนไม่ไหว สุดท้ายกลับกลายเป็นนางที่เปิดปากถามสี่สวี่เมียวจินก่อนเอง

"เจ้าอยากได้ถุงพกที่เหมือนหนังเออร์รี่หรือไม่"

"ท่านก็จะมอบถุงพกให้ข้าเหมือนกันหรือ" สวีเมียวจินรีบรับคำทันควัน ทว่าเนื้อความในคำพูดกลับแสดงออกชัดว่า 'ถุงพกใบนี้ไม่ใช่ข้าที่คิดอยากได้ก่อน แต่เป็นท่านต้องการมอบให้ข้าก่อนเอง'

คาดว่าเด็กคนนี้จะหน้าบาง กลัวจะถูกสวีเมียวจินรู้ว่าตนเองอยากได้ถุงพกแมวรักของอีกฝ่าย จึงจ้องมาขอกับนาง ดังนั้นถึงได้พยายามเน้นว่าถุงพกใบนี้ตนเองไม่ได้เป็นฝ่ายอยากได้ก่อน

เจียนเหยียนยิ้มออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เด็กหญิงที่ปากแข็งเช่นนี้ น่ารักยิ่งนัก!

"ใช่แล้ว ข้าอยากมอบถุงพกที่เหมือนกับถุงพกของหนังเออร์รี่ให้กับเจ้า เจ้าอยากได้หรือไม่"

"ไม่อยากได้เจ้าค่ะ"

เจียนเหยียนเป็นฝ่ายอึ้งจนแทบ หรือว่าตนเองจะเดาผิด สวีเมียวจินผู้นี้ไม่ได้มานั่งอยู่ที่นี้เพื่อขอขอถุงพกใบหนึ่งจากนางโดยเฉพาะหรอกหรือ

แต่จากนั้นสวีเมียวจินก็เอ่ยต่ออย่างรวดเร็วว่า "ข้าไม่อยากได้ถุงพกลายเดียวกับพี่หญิงสาม ข้าอยากได้ถุงพกที่นางไม่เคยมีมาก่อน"

มองไม่ออกเลยว่าคุณหนูน้อยผู้นี้จะเอาแต่ใจไม่เบา! เจียนเหยียนยิ้มออกมาอีกครั้งอย่างห้ามไม่อยู่ ก่อนจะเอ่ยส่งไปเวย "เจ้ากลับไปเอาถุงพกลายกระต่ายเจี้ยน* มา"

ไปเวยขานรับพร้อมเดินกลับไปทันที

ในตอนนั้นสวีเมียวจินก็เอ่ยปากบอกให้เจียนเหยียนนั่งลง เจียนเหยียนจึงนั่งลงข้างนางทันทีอย่างไม่เกรงใจ ดวงตาสีดำขลับของสวีเมียวจิน

* กระต่ายเจี้ยน หมายถึงกระต่ายมาชิมารุ (Mashimaru) ซึ่งเป็นตัวการ์ตูนของเกาหลีมัลลิกษณะเป็นกระต่าย อ้วนกลมๆ ขาวๆ และตาดี

เอาแต่มองสำรวจเจียนเหยียนไม่หยุด เจียนเหยียนเองก็อยู่นิ่งๆ บนใบหน้า
ประดับรอยยิ้มขณะปล่อยให้นางมองสำรวจไป

หลังผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ก็ได้ยินสวีเมี่ยวจินเล่าว่า "พี่หญิงสามบอกว่า
ท่านดีมาก นางมักจะโอ้อวดต่อหน้าข้าว่าตนเองมีญาติผู้พี่ที่ดีมากคนหนึ่ง"

เจียนเหยียนแทบจะจินตนาการออกทีเดียวว่าตอนที่สวีเมี่ยวหนึ่ง
อวดตนเองต่อหน้าสวีเมี่ยวจิน อีกฝ่ายจะมีสีหน้าอวดดีอย่างไร คาดว่า
ยามนั้นในใจสวีเมี่ยวจินจะต้องอึดอัดมากเป็นแน่ ดังนั้นเจียนเหยียนจึง
เอ่ยปลอบนาง "อย่าไปฟังเจ้าเด็กน้อยนั่นพูดเหลวไหล ข้าดีเพียงนั้นที่ได้กัน
นางก็แค่อยากยั่วโมโหเจ้าเท่านั้น"

"ไม่ใช่หรอก" สวีเมี่ยวจินส่ายหน้าพลาบเอ่ยต่อเสียงเบา "ก่อนหน้านี้
ข้าก็คิดว่านางใจเจ๋อเย็นเช่นนั้นเพื่อยั่วโมโหข้า เพราะญาติผู้พี่ที่เจียน
สนิทกับข้ามากกว่านาง ทั้งยังโอ้อวดถูกพกลายแมวกวักกับลายแมว
หยอกผีเสื้อต่อหน้าข้าไปมา บอกว่านางไม่สนใจของพี่ที่เจียนเย็บหรอก
แต่ตอนนี้ข้าได้เจอท่านด้วยตนเอง ข้าจึงเชื่อในคำพูดของนางแล้ว"
ความหมายโดยนัยคือนางก็รู้สึกว่เจียนเหยียนเป็นอย่างที่สวีเมี่ยวหนึ่ง
บอก เป็นคนที่ดีมากผู้หนึ่งจริงๆ

เจียนเหยียนขัดเขินขึ้นมาเล็กน้อย พอถูกเด็กหญิงผู้หนึ่งเอ่ยชมมา
ตรงๆ เช่นนี้ ก็ชวนให้ทำตัวไม่ถูกอยู่บ้างจริงๆ

นางยกมือขึ้นลูบแก้มที่ร้อนผ่าวของตนเอง ก่อนคิดแล้วเอ่ยว่า
"พี่ชายของเจ้าเองก็ดีมาก นางอ่อนโยนใจดี ทั้งยังดีกับเจ้าเพียงนั้น
มาโดยตลอด"

ครั้งแรกที่นางได้พบจู่จิ้งเจียนเป็นครั้งแรกที่หน้าประตูเรือนหนึ่งซุ่ย
คาดว่าครั้งนั้นจู่จิ้งเจียนน่าจะกลับจากไปเยี่ยมสวีเมี่ยวจินพร้อมสวีจิ้งเจียน

พอดี และช่วงที่ผ่านมานั้นนางก็ได้ยินคนในจวนสกุลสรีพุดกันว่าจู่จึ่งเหวียนชอบญาติผู้น้องอย่างสรีเมียวจิ้นที่สุดแล้ว ทุกๆ สองสามวันเป็นต้องไปหานางที่เรือนเสมอ ทั้งยังมอบของเล็กๆ น้อยๆ ให้บ่อยครั้ง

สรีเมียวจิ้นม้มปากแน่นขึ้นมามากครั้ง ไม่ได้เอ่ยต่อประโยค

เจียนเหียนไม่รู้ว่าตนเองพุดอะไรผิดไปทำให้เด็กหญิงผู้นี้ไม่พอใจขึ้นมา ขณะที่กำลังคิดจะเอ่ยปากถามก็ได้ยินสรีเมียวจิ้นเอ่ยขึ้นมามากะทันหันอีกครั้ง

"นางชอบทำเหมือนข้าเป็นเด็ก คิดว่าข้าไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น แต่ข้ารู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร พี่เหวียนไม่ได้ติดต่อข้าจากใจจริง"

เจียนเหียนไม่เข้าใจจึงถามสรีเมียวจิ้นว่าหมายความว่าอะไร แต่นางกลับเงียบไปอีกครั้ง เอาแต่นั่งม้มปากแน่น

เจียนเหียนไม่สะดวกจะถามต่ออีก บังเอิญที่ไปเว่ยหีบงูพกกกลับมาพอดี นางจึงยื่นมือไปรับงูพกมาแล้วยื่นต่อให้สรีเมียวจิ้นด้วยสองมือพลางยิ้มเอ่ย "งูพกใบนี้มอบให้เจ้า"

บนงูพกปักลายกระต่ายเจียนตัวหนึ่ง ขาสั้นๆ ตัวอ้วนๆ ดวงตาหรีเป็นเส้นเดียว แม้จะมีสีหน้าไร้ความรู้สึก แต่มักให้ความรู้สึกว่าชั่วเวลาต่อมา มันจะลืมหูลืมตาขึ้นแล้วเอ่ยถ้อยคำเจ้าเล่ห์ออกมา

สรีเมียวจิ้นยอมไม่เคยเห็นกระต่ายเจียน ดังนั้นต่อให้ก่อนหน้านี้นางจะเย่อหยิ่งเสแสร้งเป็นผู้ใหญ่ตัวน้อยเพียงไร แต่ในตอนที่รับกระต่ายเจียนไปก็ยังเบิกตากว้าง บนใบหน้าเต็มไปด้วยความสนใจ ประหลาดใจ และดีใจ

เจียนเหียนจึงถามออกไป "ชอบหรือไม่"

สรีเมียวจิ้นกำงูพกแน่นขณะเงยหน้ามองเจียนเหียน หลังผ่านไป

ลักพักถึงได้เอ๋ยนึ่งๆ อย่างไวตัวว่า "ชอบ ชอบคุณเจ้าค่ะ"

เด็กคนนี้ช่างปากแข็งมากจริงๆ! เจียนเหยียนยื่นมือไปลูบศีรษะนาง
อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่รู้ตัวพร้อมอมยิ้มเอ๋ย "เจ้าชอบก็ดีแล้ว"

ยามนั้นสวีเมียวจิ้นยังเงยหน้ามองเจียนเหยียนอยู่ ในดวงตากลับ
ปรากฏความรู้สึที่ต่างออกไป

"นอกจากพี่ใหญ่ข้า ยังไม่เคยมีใครลูบศีรษะข้าเช่นนี้มาก่อน"

เจียนเหยียนรู้สึกทำตัวไม่ถูกขึ้นมาทันที นางรีบหดมือกลับไปซุกใน
ชายแขนเสื้อ พร้อมยิ้มแฉ่งๆ เอ๋ย "ฮ่าๆ อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นก็ขอโทษด้วย"

"ไม่ต้องขอโทษเจ้าค่ะ" สวีเมียวจิ้นกลับเอ่ยออกมาซ้ำๆ "ข้าชอบ
ให้ท่านลูบศีรษะข้าเช่นนี้" ก่อนหยุดคิดไปแล้วปรึกษากับนางว่า "พี่น้องสาม
เรียกท่านว่าพี่เหยียน เช่นนั้นข้าก็จะเรียกท่านว่าพี่เหยียนเช่นกันได้หรือไม่"

เด็กหญิงสองคนนี้ไม่ยอมกันจริงๆ เจียนเหยียนได้แต่ผงกศีรษะ
"ได้สิ"

สวีเมียวจิ้นแสดงสีหน้าดีใจมากออกมา ทั้งยังเป็นฝ่ายยื่นมือมา
จับมือเจียนเหยียนก่อน

เจียนเหยียนคิดขึ้นมาทันทีว่าที่แท้ความเป็นมิตรของนางก็สูงเพียงนี้
เชียวหรือ หรือสวีเมียวจิ้นผู้นี้แค่เห็นว่าสวีเมียวหนึ่งมีญาติผู้พี่อย่างนาง
ในใจยอมไม่ได้ก็เลยแทรกเข้ามาด้วย ขณะที่กำลังคิดเล่ห์เหลี่ยมไร้สาระ
ก็ได้ยินเสียงชิงจู่สาวใช้ของสวีเมียวจิ้นเอ่ยกระซิบขึ้นมาด้านข้างกะทันหัน

"คุณหนู คุณหนูใหญ่กับคุณหนูลูกพี่ลูกน้องกำลังมาเจ้าค่ะ"

เมื่อเจียนเหยียนเบี่ยงตัวไปมองเล็กน้อย ก็เห็นว่าสวีเมียวหวากับ
อู๋จิ้งเซวียนกำลังพาสาวใช้เดินมาจากอีกด้านจริงๆ

พวกนางน่าจะมาเกีบดอกท้อกัน ในมือของสาวใช้ที่เดินตามหลัง

พวกนางมาต่างถือดอกท้อเอาไว้

"ข้าไม่อยากเจอพวกนาง" ยามนั้นสวีเมียวจีนกระชับมือของเจียนเหยียนแน่น หลังเอ่ยเสียงต่ำออกมาประโยคหนึ่งก็หันหลังกลับแสดงท่าที่จะเดินจากไป

แต่สวีเมียวหวากับอู๋จิ้งเซวียนมองเห็นพวกนางแล้ว

ตอนที่สวีเมียวหวาเห็นพวกนาง บนใบหน้าเผยรอยยิ้มดูแคลนออกมา เคียนอยู่ตรงนั้น ไม่ได้มีท่าที่จะเดินมาหาหรือเปิดปากเอ่ยอะไร แต่เป็นอู๋จิ้งเซวียนที่เอ่ยเรียกออกมา "จิ้นเออร์"

จากนั้นนางก็เดินเข้ามาพร้อมตั้งใจจับมือสวีเมียวจีนอย่างสนิทสนม แต่สวีเมียวจีนกลับเบี่ยงตัวหลบไปข้างหลังเจียนเหยียน ข้ายังไพล่มืออีกข้างไปด้านหลังด้วย

เมื่ออู๋จิ้งเซวียนมองเห็นมืออีกข้างของสวีเมียวจีนที่ยังจับมือเจียนเหยียนไว้แน่น รอยยิ้มบนใบหน้าก็แข็งค้างไปเล็กน้อย

เจียนเหยียนทอดถอนใจ ไพล่คิดถึงว่าวันนี้ก่อนออกมานางไม่ได้ดูวันที่ให้จริงๆ แค่มัวทันระวังก็มาเจอจากต่อสู้อยู่ประหนึ่งอยู่ในตานักในเช่นนี้เข้า

"พี่เซวียน" ถึงอย่างไรทุกคนก็พักอยู่ในจวนเดียวกัน ปกติก็เคยพบหน้ากันหลายครั้ง หากให้เรียก 'คุณหนูอู๋' ต่อไปก็จะฟังดูไม่เหมาะสม ดังนั้นเจียนเหยียนจึงเป็นฝ่ายคารวะให้อู๋จิ้งเซวียนพร้อมเอ่ยเรียกนางก่อน จากนั้นก็หันไปคารวะให้สวีเมียวหวาทัวร์เรียกว่า "พี่หวา" เช่นเดียวกัน สวีเมียวหวาไกล่ถึงวัยปักปัน อายุมากกว่านางหนึ่งปี ตามหลักก็ควรจะเรียกว่า 'พี่' เช่นเดียวกัน

อู๋จิ้งเซวียนเองก็คารวะนางกลับพร้อมเรียกนางอย่างสนิทสนมว่า

"น้องเหียน" ทั้งยังถามว่านางกับสวีเมี่ยวจิ้นมาทำอะไรกันที่นี่ วันนี้ดอกท้อกำลังเบ่งบานงดงาม มาชมดอกท้อกันหรือ

ส่วนสวีเมี่ยวหว่าเอาแต่ไม่สนใจนาง แค้ขีดหน้าขึ้นน้อยๆ ท่าทางไม่สนแม้แต่จะเหลือบแลนาง

เจียนเหียนแค่ทำเป็นมองไม่เห็น บนใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มน้อยๆ รับฟังจู่จี้เซวียนเล่าให้นางฟังว่าดอกท้อของที่ใดเบ่งบานได้งดงามที่สุด

7

"ดอกท้อที่ริมสระน้ำฝั่งนั้นบานงดงามที่สุด!" อู๋จิ้งเซวียนหันกลับไปชี้ข้างหลังก่อนยิ้มเอ่ย "ข้ากับน้องหวาให้สาวใช้เด็ดมาเยอะมาก ตั้งใจว่ารอประเดี๋ยวจะส่งไปให้ฮูหยินผู้เฒ่ากับน้องๆ แต่ละคนปักแจกัน บังเอิญได้มาเจอพวกเจ้าที่นี่พอดี น้องเหียน เจ้ารีบมาเลือกไปสองกิ่งเร็วเข้า!" พร้อมกันนั้นยังก้มตัวยิ้มเอ่ยกับสวีเมี่ยวจิ้น "ประเดี๋ยวพี่เซวียนจะตามเจ้ากลับเรือนหนึ่งชั่วย เลือkdอกท้อสองกิ่งที่บ้านสวยๆ มาปักแจกันให้เจ้าด้วยตนเอง ให้เจ้านำไปวางบนโต๊ะข้างหน้าต่างดีหรือไม่"

สวีเมี่ยวจิ้นเพียงยืนหลุบตาอยู่ตรงนั้น ไม่ได้ตอบกลับ แต่มือข้างหนึ่งยังคงจับมือของเจียนเหียนแน่น

รอยยิ้มบนใบหน้าอู๋จิ้งเซวียนเริ่มรักษาไว้ไม่อยู่ แต่นางยังคงยิ้มบอกให้เจียนเหียนไปเลือกดอกท้อ

เจียนเหียนคิดแล้วสุดท้ายก็ยังยื่นมือไปเลือกดอกท้อมากิ่งหนึ่ง

อู๋จิ้งเซวียนเจอตะปูไม่แข็งไม่อ่อนอย่างสวี่เมี่ยวจิ้นเข้าให้แล้ว หากตนเองยังเอ่ยปากปฏิเสธ ไม่แน่ว่าคุณหนูผู้นี้อาจโกรธตนเองขึ้นมาก็เป็นได้

หลังหยิบดอกท้อกิ่งหนึ่งมาไว้ในมือ นางก็ผกศรชะยืมเอ่ยกับอู๋จิ้งเซวียนว่า "ขอบคุณเจ้าคะพี่เซวียน"

ตอนนั้นเองอู๋จิ้งเซวียนก็หันไปเรียกสวี่เมี่ยวหวาต่อ "น้องหวา ในเมื่อพวกเราได้เจอจิ้นเอ๋อร์ที่นี่ เช่นนั้นก็ไปนั่งเล่นที่เรือนหนังสือของจิ้นเอ๋อร์ด้วยกันเถอะ"

อู๋จิ้งเซวียนเพิ่งจะเอ่ยประโยคนี้ออกมา เจียนเหยียนก็สัมผัสได้ทันทีว่าสวี่เมี่ยวจิ้นกระซิบมีอนางแน่นขึ้น

ก็สมควรอยู่หรอก ว่าไปแล้วสวี่เมี่ยวจิ้นต่างหากถึงจะเป็นเจ้าของเรือนหนังสือ เหตุใดอู๋จิ้งเซวียนจึงเชิญคนไปที่เรือนหนังสือโดยไม่ถามเจ้าของสักคำ ทว่ากลับตัดสินใจเอาเอง นี่มิใช่เป็นเหมือนที่สวี่เมี่ยวจิ้นบอกหรือ หลอกนางเหมือนนางเป็นเด็กน้อยอย่างไรอย่างนั้น แต่ว่าเรื่องระหว่างพวกนางพี่น้องเจียนเหยียนไม่คิดสอดมือเข้ายุ่ง มีหน้าซ้ำฟังจากคำพูดของอู๋จิ้งเซวียนเมื่อครูนี้อีกไม่ได้มีเจตนาจะเชิญตนไปที่เรือนหนังสือด้วยกันสักนิด ดังนั้นตนคิดว่าบอกลาพวกนางแล้วจากไปจะดีกว่า

เจียนเหยียนกำลังจะเอ่ยปากบอกลาพวกนาง แต่สวี่เมี่ยวจิ้นกลับกระตุกมือนางกะทันหัน นางจึงก้มหน้ามอง เห็นแค่สวี่เมี่ยวจิ้นเงยหน้าขึ้นดวงตาคุโตจับจ้องมาที่นาง

จากนั้นนางก็ได้ยินสวี่เมี่ยวจิ้นหันไปเอ่ยกับอู๋จิ้งเซวียนอย่างหนักแน่นว่า "พี่เหยียนก็จะไปด้วยกัน"

เจียนเหยียนพูดอะไรไม่ออก จะถามความเห็นกันก่อนได้หรือไม่

เจ้าคะ คุณหนู

ในตอนนั้นสวีเมี่ยวหวากลับแค้นเสียงเย็นเอ๋ยขึ้นว่า "ข้าไม่คิดจะไปด้วยหรอกนะ" เอ๋ยจบก็พาสาวใช้ของตนเองหันหลังกลับเดินจากไปทันที

หลายวันมานี้เจียนเหยียนก็เคยได้ยินข่าวนิทานบางอย่างมาบ้าง รู้ว่าอู่อ้อเคยคิดจะมอบสิทธิในการดูแลจนให้ลูกสะใภ้ตนเอง ซึ่งตามลำดับควรจะมอบให้ฉินชือแห่งบ้านใหญ่ เนื่องจากสามีของนางเป็นบุตรคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกและฉินชือก็เป็นภรรยาเอกของเขา เพียงแต่ยามนั้นนายท่านใหญ่ตายไปแล้ว หญิงม่ายอย่างนางจะมาดูแลจนอะไรได้ มีหน้าซ้ำในด้านความรู้สึกนายท่านรองสวีต่างหากถึงจะเป็นบุตรแท้ๆ ของอู่อ้อ นางย่อมสนิทกับบ้านรองมากกว่า ดังนั้นนางจึงคิดให้เผิงชือแห่งบ้านรองมาดูแลจน ทว่าฉินชือกลับไม่ยอม เผิงชือเองก็ยอมไม่ยอมแพ้ สุดท้ายทั้งสองคนแย่งชิงเรื่องนี้กันจนเกือบตบตีกันขึ้นมา อู่อ้อไฉนทางจึงได้แต่ดูแลตัวเอง

และด้วยเหตุนี้ระหว่างฉินชือกับเผิงชือจึงไม่ลงรอยกันอย่างหนัก ส่งผลให้สวีเมี่ยวหวามองบ้านใหญ่เป็นศัตรูขึ้นมาด้วยเช่นกัน

เมื่อถูกสวีเมี่ยวหวาทันหลังกลับเดินจากไปทันทีโดยไม่ไฉนหน้ากัน เช่นนี้ บบใบหน้าอู่อ้อจึงเซวียนก็ปรากฏแววกระอักกระอ่วนขึ้นมาเล็กน้อย

และสวีเมี่ยวจันก็ดูจะไม่คิดไฉนหน้าอู่อ้อจึงเซวียนเช่นกัน เพราะนางไม่สนใจอีกฝ่ายโดยสิ้นเชิง เพียงเงยหน้าถามเจียนเหยียนคนเดียวว่า "พี่เหยียน ท่านไปนั่งที่เรือนหญิงชู้ของข้าสักพักดีหรือไม่" ระยะเวลาที่พูดยังแกว่งแขนเจียนเหยียนไปมาเบาๆ มองดูเหมือนทั้งสองคนสนิทสนมกันมากทีเดียว

มาถึงขั้นนี้เจียนเหยียนก็ได้แต่รับปากเท่านั้น นางผกศิริระเอ๋ย

ตอบรับ "ได้สิ ข้าไม่เคยไปที่เรือนเจ้ามาก่อนพอดี"

สวีเมี่ยวจินดีใจมาก จูงมือเจียนเหยียนหันตัวกลับเดินจากไปทันที
ชิงจูสาวใช้ของนางย่อมรีบไล่ตามไป ส่วนไปเวยกี้ตามหลังไปอีกที่เช่นกัน

ขณะที่อุ้งจิ้งเขวียนยังยืนอยู่ที่เดิม ช่วงขณะนั้นสีหน้ากระอักกระอ่วน
ก็ยิ่งชัดเจนมากขึ้น

ตั้งแต่ต้นจนจบสวีเมี่ยวจินไม่ได้เอ่ยปากชวนนางไปที่เรือนหญิงชู้
เลยสักครั้ง

เสวี่ยหลิวสาวใช้ของนางเอ่ยถามขึ้นมา "คุณหนู ท่านจะไปที่เรือน
ของคุณหนูสี่หรือไม่เจ้าคะ"

อุ้งจิ้งเขวียนนึกถึงว่าวันนี้เป็นวันหยุดของสวีจ้งเขวียน ถึงแม้เขาจะ
ไม่ได้กลับมาทุกครั้งที่ยหยุด แต่เมื่อครู่มีสาวใช้มาบอกนางว่าเห็นคุณชายใหญ่
อยู่ในห้องหนังสือ สวีจ้งเขวียนให้ความสำคัญกับน้องสาวอย่างสวีเมี่ยวจิน
มากที่สุด ในเมื่อเขากลับมาแล้วก็ต้องไปหาน้องสาวที่เรือนหญิงชู้
แน่นอน หากตนเองไปที่เรือนหญิงชู้ ไม่น่าอาจจะพบเขาก็ได้!

พอนึกถึงรูปโฉมหล่อเหลาของสวีจ้งเขวียน หัวใจของอุ้งจิ้งเขวียนก็
เต้นกระหน่ำเหมือนมีลูกกวาดน้อยวิ่งชนไปทั่ว ส่งผลให้ใบหน้าร้อนผ่าว
ไปด้วย ดังนั้นนางจึงขยับเท้าเดินตามไปทันที

เรือนหญิงชู้เป็นเรือนเล็กๆ หลังหนึ่ง หลังเดินขึ้นบันไดหินขาว
สลักลายคทาหุ้อี้* สามชั้น ตรงหน้าก็เป็นประตูสีดำล้นสองบาน
บนบานประตูมีห่วงทองเหลืองทรงกลมเรียบง่ายอยู่สองห่วง

* คทาหุ้อี้ เป็นเครื่องมือหรือเครื่องหยก รูปทรงเป็นแท่งแบนโค้ง ส่วนหัวมีลักษณะเป็นแป้นกลม และนิยม
สลักลายเมฆตลอดคัน โดยคำว่าหุ้อี้มีความหมายว่าสมปรารถนา ชาวจีนจึงใช้เป็นของเสริมสิริมงคลและ
ใช้เป็นเครื่องแสดงฐานะของชนชั้นสูง

จึงก้าวรื้อขึ้นหน้าไปเคาะประตู จากนั้นก็มีสาวใช้เดินมาเปิดประตูให้
ทันทีที่เห็นว่าด้านนอกมีคุณหนูของตนเองกับคนมากมายเพียงนี้ยืนอยู่
ก็รีบยกกายคารวะแล้วรวบมือถอยไปยืนด้านข้างทันที

สวี่เมี่ยวจิ้นจูงมือเจียนเหยียนเดินข้ามธรณีประตูนำเข้าไปถึงในเรือน
ก่อน

ลานเรือนไม่ได้ใหญ่มากนัก สองฝั่งเป็นระเบียงคดเคี้ยว ตรงกลาง
มีแปลงดอกไม้ หินกรวดหลากสีสันสลักเป็นลายดอกไม้ต่างๆ ข้างทาง
มีกอไผ่เขียวชอุ่มสองสามกอ แถวบานหน้าต่างเป็นต้นกล้วย ทั้งยังมี
ภูเขาจำลองเล็กๆ อีกด้วย

สวี่เมี่ยวจิ้นจูงมือเจียนเหยียนมายืนกลางลาน ก่อนชี้ชวนให้นาง
มองแผ่นอักษรคู่บนเสาทางเดินด้านหน้า ก่อนถามนางว่าตัวอักษรบนนั้น
เขียนสวยหรือไม่

เจียนเหยียนได้เห็นว่าบนกระดานสี่แดงเขียนบทกวีไว้สองประโยค

'แสงจันทร์สะท้อนเงาไม้ทาบกำแพง

ลมไผ่มาสดับเสียงเหมันต์'*

นางรู้ว่านี่เป็นบทพรรณนาถึงต้นไผ่ของนักกวีสมัยถังผู้หนึ่ง นำมา
แปะไว้ที่นี้กันนับว่าเข้ากับทัศนียภาพอยู่ ส่วนเรื่องที่ว่าเขียนออกมาดีหรือไม่
นางลอบเดาว่าตัวอักษรสิงเจ้า** สองแถวนี้ น่าจะเป็นลายมือของสวี่จิ้งเขียน
จึงไม่กล้าแสดงความเห็น แค่มองคีรีชะเอ่ยว่า "กวีสองประโยคนั้นเหมาะกับ

* บทกวีที่เขียนโดยสวีหนู (ประมาณ ค.ศ. 791-858) หนึ่งในนักกวีผู้มีอิทธิพลสมัยปลายราชวงศ์ถัง

** อักษรสิงเจ้า เป็นหนึ่งในรูปแบบของอักษรสิงซู ซึ่งเป็นรูปแบบอักษรกึ่งกลางระหว่างอักษรบรรจง (ซ้าย) กับการหวัด (ขวา) โดยอักษรสิงเจ้าจะเน้นไปในทางหวัดมากกว่า หากเน้นไปทางบรรจงมากกว่าจะเรียกว่า อักษรสิงซ้าย

ที่นี้มาก ตัวอักษรสิงห์ทั้งสองแถวก็เขียนได้ดีมากเช่นกัน"

ตอนนั้นเองฐิ๊งเซวียนก็เอ่ยขึ้นจากด้านข้างว่า "ตัวอักษรสิงห์ซ้ายสองแถวนี้เขียนได้ไหลลื่น สง่างาม ฝีมือด้านการเขียนอักษรของญาติผู้พี่นับว่าแตกฉาน ฝึกฝนมาได้เป็นอย่างดีเชียวชาญจริง ๆ"

เจียนเหยียนอิงไป ในใจคิดว่า...หรือข้าจะมองผิด ความจริงนี้เป็นลายมือสิงห์ซ้ายสองแถว ไม่ใช่สิงห์เจ้า?

นางจึงหันไปมองอักษรแผ่นนั้นอีกครั้งพลางไล่สายตาพิจารณาไปที่ละตัวอักษรอย่างละเอียด แต่ก็ยังรู้สึกตัวอักษรสองแถวนี้เป็นอักษรแบบเฉาะมากกว่าแบบขायอยู่ดี

และโดยไม่ตั้งใจ ปลายหางตาของเจียนเหยียนก็กวัดไปเห็นว่าที่ด้านหลังประตูของห้องหลักมีคนผู้นั่งยืนอยู่

บนกรอบช่องประตูมีกระดาดษนาชั้นหนึ่งปิดไว้ ถึงแม้จะไม่โปร่งใส มองไม่เห็นว้างในเป็นอย่างไร แต่วันนี้แสงแดดเจิดจ้ามาก หากตั้งใจมอง ก็ยังพอจะมองออกเลือนรางว่าด้านหลังมีคนผู้นั่งยืนอยู่ เงาร่างของคนผู้นั้นค่อนข้างสูง จะต้องเป็นบุรุษอย่างไม่ต้องสงสัย และบุรุษที่สามารถเข้าออกภายในเรือนหนึ่งชั่วย៉วแห่งนี้ได้อย่างอิสระน่าจะมีไม่มากกระมัง เจียนเหยียนแทบจะเดาได้ในทันทีว่าคนผู้นั้นเป็นใคร นางลอบร้องทุกข์อยู่ในใจ คนเขียนอักษรคู่แผ่นนี้ยืนอยู่ตรงนั้น พวกข้ากลับมาวิจารณ์กันว่าลายมือของเขาเป็นเช่นไร

เดิมเจียนเหยียนก็ไม่อยากออกความเห็นตัวอักษรสองแถวนั้น เขียนได้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว คราวนี้ก็เลยปิดปากเงียบไปเสียเลย แล้วหันหน้าไปมองกอไผ่ด้านข้างแทน

สวี่จั้งเซวียนที่อยู่ภายในห้องกลับเดินออกมายืนอยู่ที่ระเบียงทางเดิน

ทอดสายตามองแต่ละคนที่อยู่ด้านล่างชั้นบันได

เขายังคงสวมชุดผ้าโปร่งสีเขียวนั้น เมื่อยืนตัวตรงอยู่บนทางเดิน
เช่นนี้ก็ดูสง่างามราวกับต้นไผ่ลำหนึ่ง

ทันทีที่สวีเมียวจีนมองเห็นเขาก็ถามออกไปทันที "พี่ใหญ่ ท่านมา
ตั้งแต่เมื่อใดหรือเจ้าคะ"

"เพิ่งมาถึง" เขาหันหน้าเข้าหาสวีเมียวจีน คำพูดเอ่ยตอบกระชับสั้น
ทว่าหางตากลับมองไปทางเจียนเหียน

เด็กสาวสวมเสื้อแพรสีแดงอ่อน กระโปรงผ้าแพรสีเขียวยกเอาแต่
หันไปสนใจอะไรในด้านข้างประหนึ่งว่าบนใบไม้มีอะไรที่น่าดึงดูดความสนใจ
เป็นพิเศษ

"ญาติผู้พี่" อู๋จิ้งเซวียนคลี่ยิ้ม หัวใจเต้นรัวเร็วขึ้นมา ขณะเอ่ยเสียงอ่อน
เสียงหวานว่า "พี่แท้ท่านก็อยู่ที่นี้" ในใจกลับคิดว่า เขาอยู่ที่นี้จริงๆ ด้วย
ยังดีที่เมื่อครู่นี้ไม่ได้กลับไปเพราะความกระอักกระอ่วน มิฉะนั้นไม่ใช่ว่า
จะพลาดโอกาสพบหน้าครั้งนี้ไปหรือ

ยามนั้นเองเจียนเหียนก็หันหน้ากลับมาในที่สุด

อิงตามลำดับความสัมพันธ์ สวีเมียวจีนกับอู๋จิ้งเซวียนล้วนตกทาย
สวี่จิ้งเซวียนเรียบร้อย คราวนี้ก็ควรจะถึงทีนางแล้ว ดังนั้นนางจึงยกกาย
คารวะสวี่จิ้งเซวียน ทว่าไม่ได้มองเขา เอาแต่หุบตามองปลายเท้าตนเอง
พร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ทั้งสุภาพและน่าเอ็นดู "คุณชายใหญ่"

จากมุมของสวี่จิ้งเซวียน เขามองเห็นแค่ดอกไม้ผ้าแพรสีน้ำเงินอ่อน
กับปิ่นดอกอวี่หลันหยกสีขาวที่เสียบอยู่บนเรือนผมนางเท่านั้น ทั้งๆ ที่รู้ว่า
นางมองไม่เห็น แต่สวี่จิ้งเซวียนก็ยังฝกศีรษะตอบรับโดยไม่รู้ตัว จากนั้น
ยังเอ่ยตอบว่า "คุณหนูเจียน"

เจียนเหยียนไม่ได้พูดอะไรอีก แค่หลุบตามองพื้นเท่านั้น

นางนึกถึงวันแรกที่เพิ่งมาถึง ครั้งที่เข้าร่วมงานเลี้ยงของสกุลสวี่กับเจียนฮูหยิน หลังกินอาหารเสร็จเจียนฮูหยิน อุ้ชื้อ รวมถึงฉินชื้อกับคนอื่นๆ ก็นั่งสนทนาเรื่อยเปื่อยอยู่ด้วยกัน ตอนนั้นเจียนฮูหยินถามออกไปประโยคหนึ่งว่า 'มีทราบว่าคุณชายใหญ่เคยแต่งงานหรือไม่'

ทันทีที่เจียนฮูหยินถามออกมา เจียนเหยียนที่นั่งอยู่ข้างนางก็รู้สึกหน้าร้อนขึ้นมาทันที แทบอยากหาโพรงมุดเข้าไปแล้วไม่ออกมาอีก

ในยุคสมัยนี้การถามคำถามเช่นนี้ต่อหน้าญาติผู้ใหญ่คนอื่นยากจะไม่นำให้คนคิดเชื่อมโยงเลยเถิดจริงๆ โดยเฉพาะในตอนที่ตัวเจียนฮูหยินยังมีบุตรสาวที่ยังไม่แต่งงานอยู่คนหนึ่ง สวี่จิ้งเซวียนเองก็มีฐานะสูงออกป่านนั้น

ยามนั้นเจียนเหยียนได้ยินฉินชื้อหัวเราะออกมาเบาๆ จากนั้นก็เห็นนางเอ่ยด้วยรอยยิ้มดูถูกว่า

'ยังเลย! แต่ว่าก็มีครอบครัวมากมายเอาเทียบชะตาของบุตรสาวมามอบให้ ส่งคนมาเป็นแม่สื่อ แต่ข้าคิดว่าถึงอย่างไรเซวียนเกอเอ๋อร์ก็น่าเป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสาม...จากอายุของเขา ตำแหน่งขุนนางลำดับหลักชั้นสามก็ไม่เล็กแล้ว วันหน้าอนาคตน่าจะยังไปได้ไกลกว่านี้ ดังนั้นข้าจึงคิดว่าเรื่องการแต่งงานของเซวียนเกอเอ๋อร์สามารถคิดให้ดีๆ ได้ ต่อให้ไม่อาจเป็นองค์หญิงหรือบุตรสาวของท่านอ๋อง แต่อย่างน้อยก็ต้องเป็นบุตรสาวของขุนนางชั้นสูงในราชสำนัก บุตรสาวของครอบครัวทั่วๆ ไปไม่ต้องพูดถึงเซวียนเกอเอ๋อร์หรอก ต่อให้เป็นข้าก็ยังไม่อยากจะมองไม่พูดถึงเลยจะดีกว่า!'

หลังนางเอ่ยประโยคนี้จบเจียนฮูหยินก็มีสีหน้าจืดเจือขึ้นมา

ยามนั้นเจียนเหยียนยิ่งก้มหน้าต่ำลงกว่าเดิม รู้สึกว่าศักดิ์ศรี

ของตนเองถูกเจียนฮูยีนทำให้ย่อยยับไปแล้ว!

นับจากนี้ไปไม่ว่าคนในจวนสกุลสวีจะมองนางอย่างไร อาจคิดว่านางพยายามที่จะเกาะสวีจ้งเซวียนก็ได้ ดังนั้นนับตั้งแต่คืนนั้นหากนางไม่จำเป็นต้องพบหน้าสวีจ้งเซวียนก็จะพยายามหลีกเลี่ยงมาโดยตลอดจะได้ไม่ต้องให้ใครมานินทาครหาลับหลัง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3qGWbgX>